XII. évfolyam, 7. szám
1956 február 16.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A bonni manikür szalonban

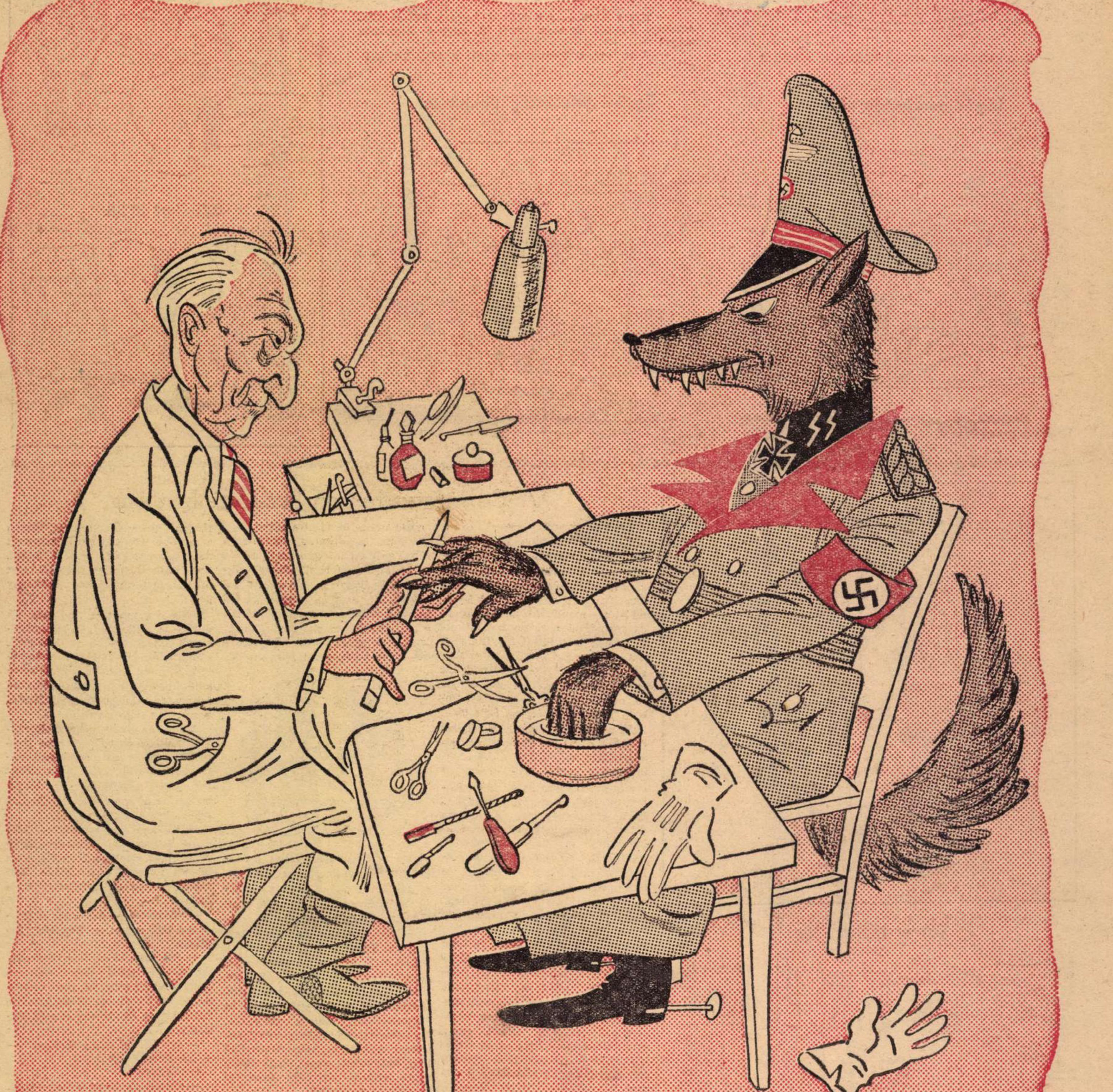

Adenauer: Jó hegyesre tetszik parancsolni, ugyebár?

IPARI HIBÁK – művészi megoldásban

Késés

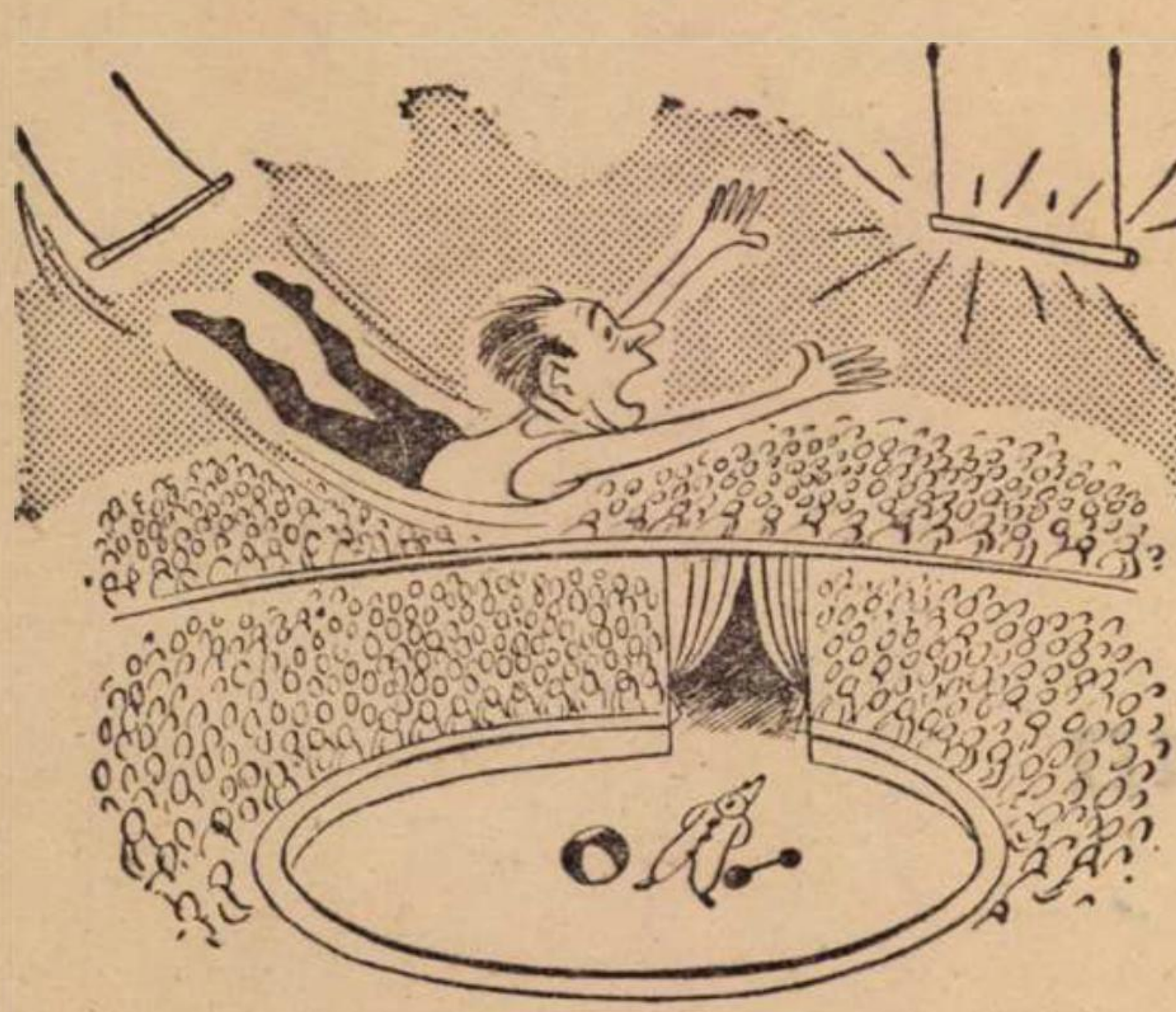

— Ez a csibész már megint lekéste az előadást!

Kooperáció

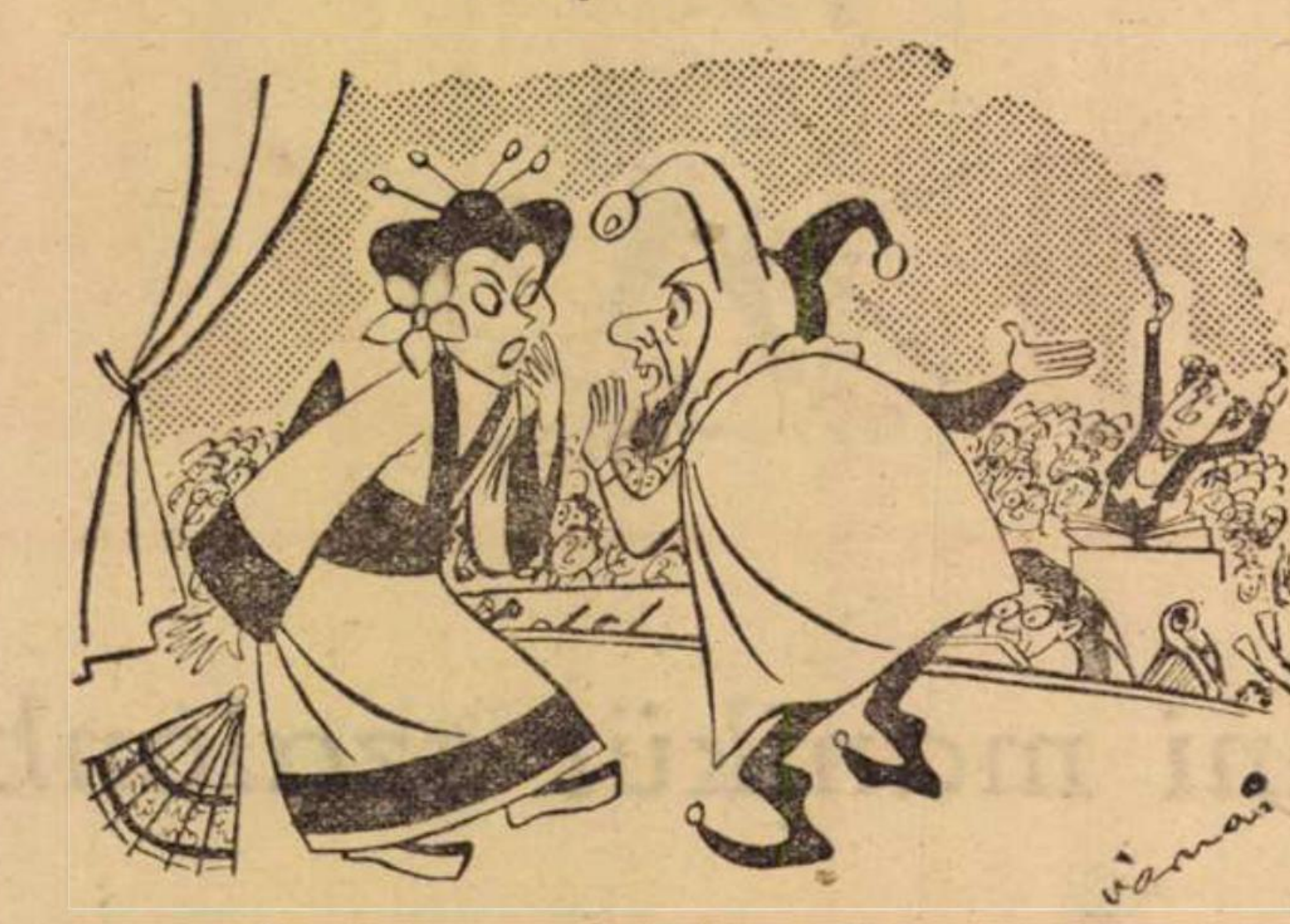

— Szent isten ... Azt hittem, hogy a Pillangókisasszonyt játsszuk és most derül ki, hogy a Rigoletto megy!

— Nem baj, a karmester úgyis a Walkürt dirigálja!

Lógás munkaidő alatt

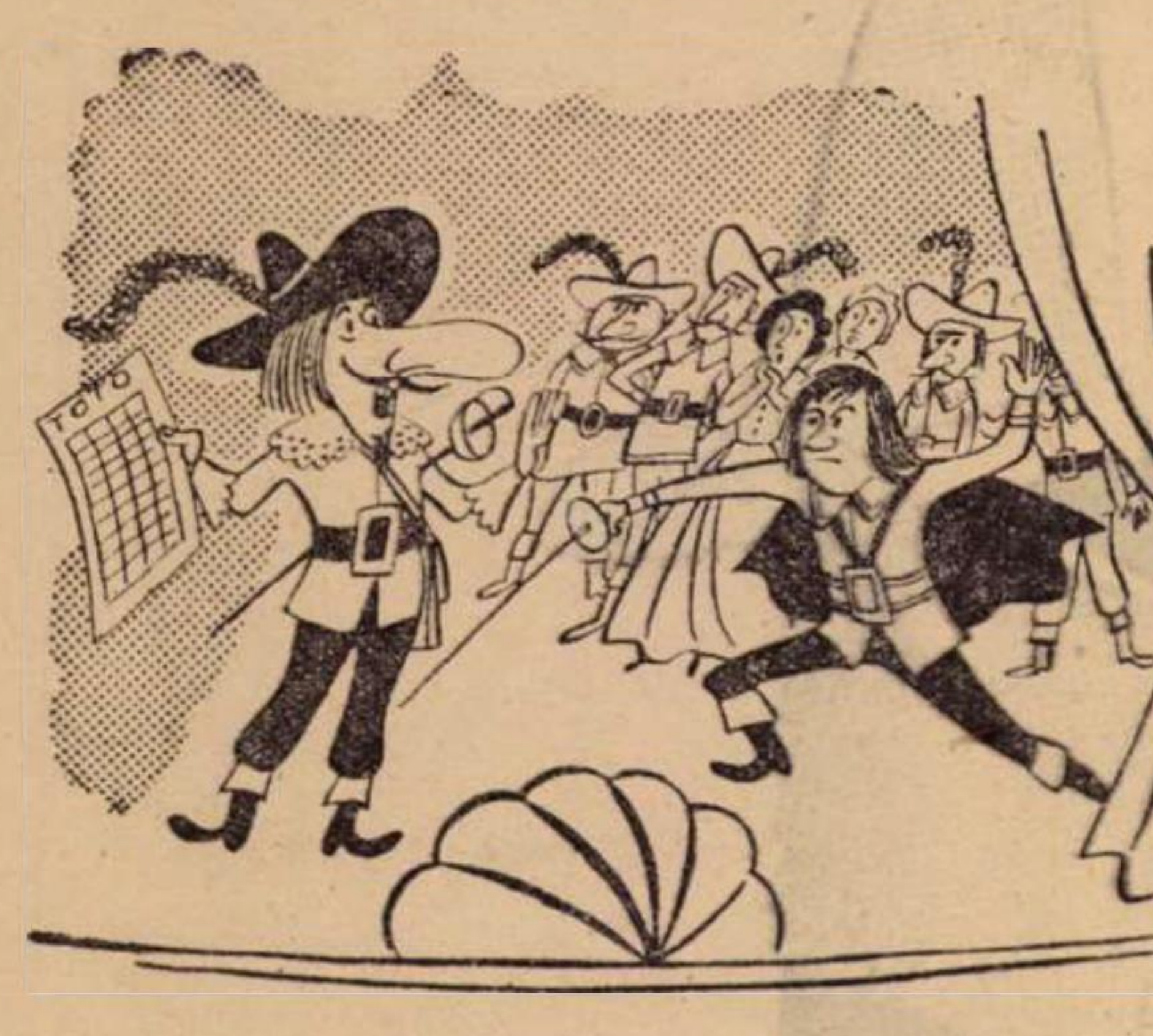

— Hagyjuk most abba egy kicsit ... Ki kell töltenem a totószelvényt.

Egyéni felelősség áthárítása

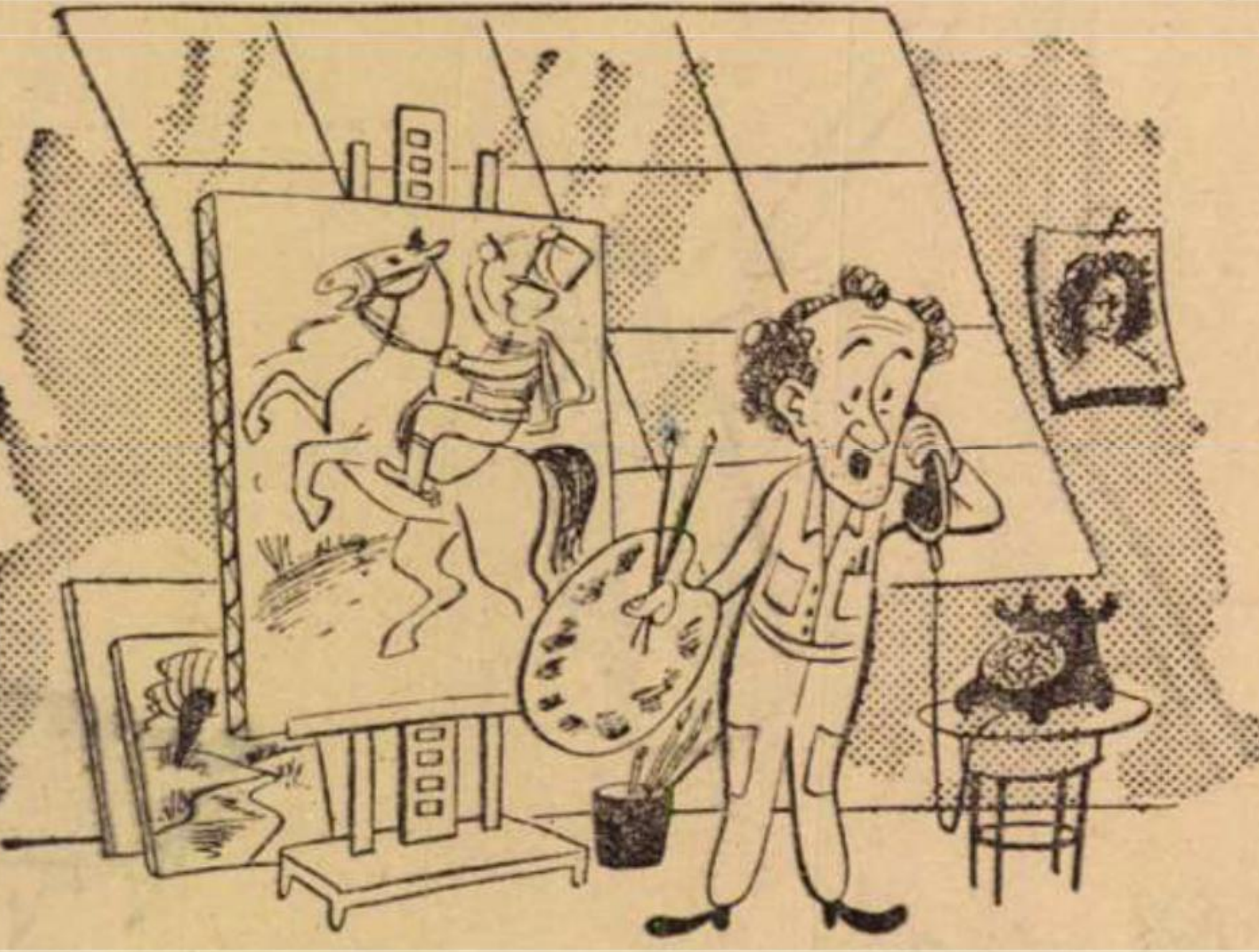

— Halló, Állatorvosi Főiskola? Kérem, biztos, hogy a lónak négy lába van?

Hideg viccek

Egy koránkelő ember szubjektív érzése

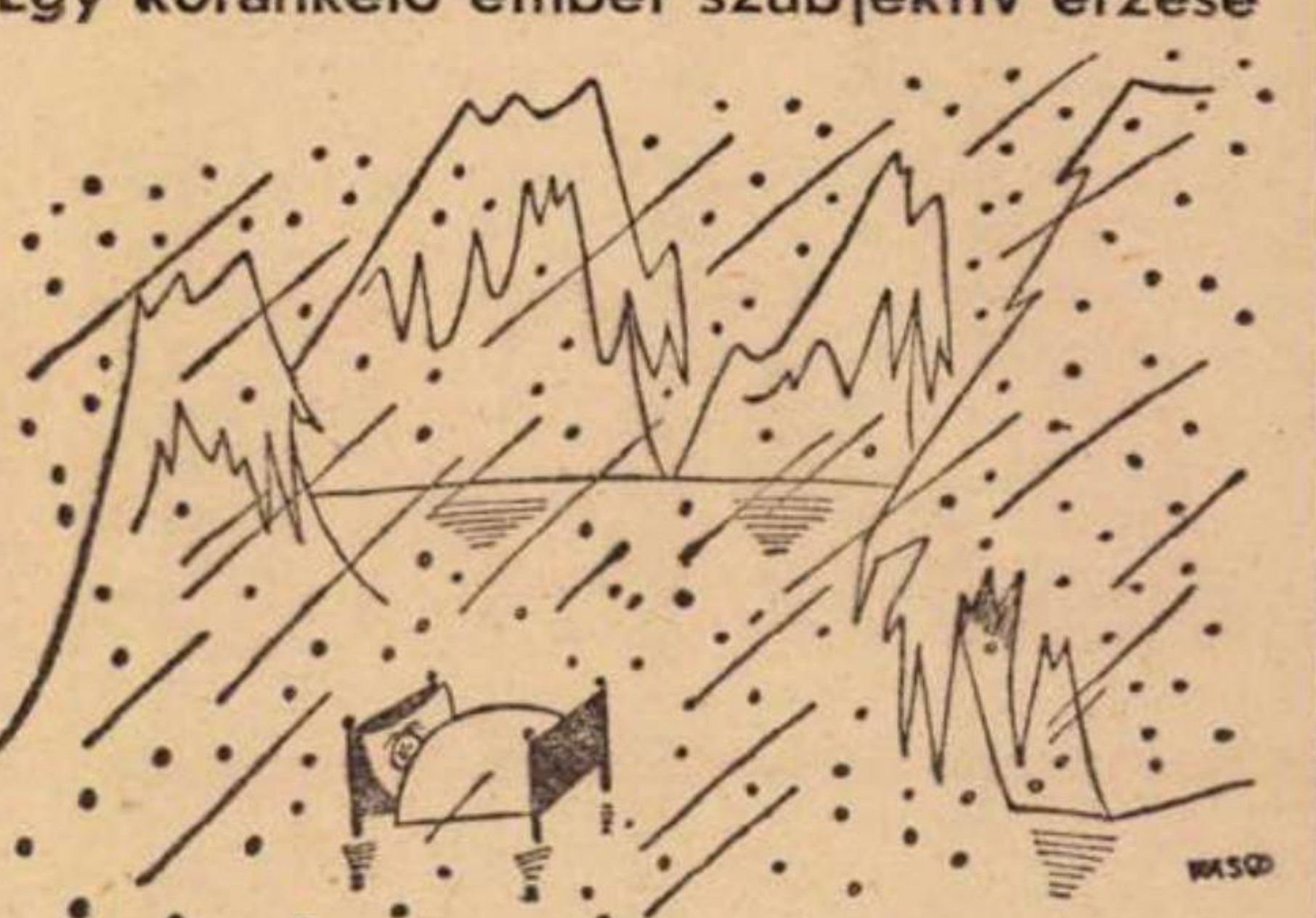

Ámor téli tréfája

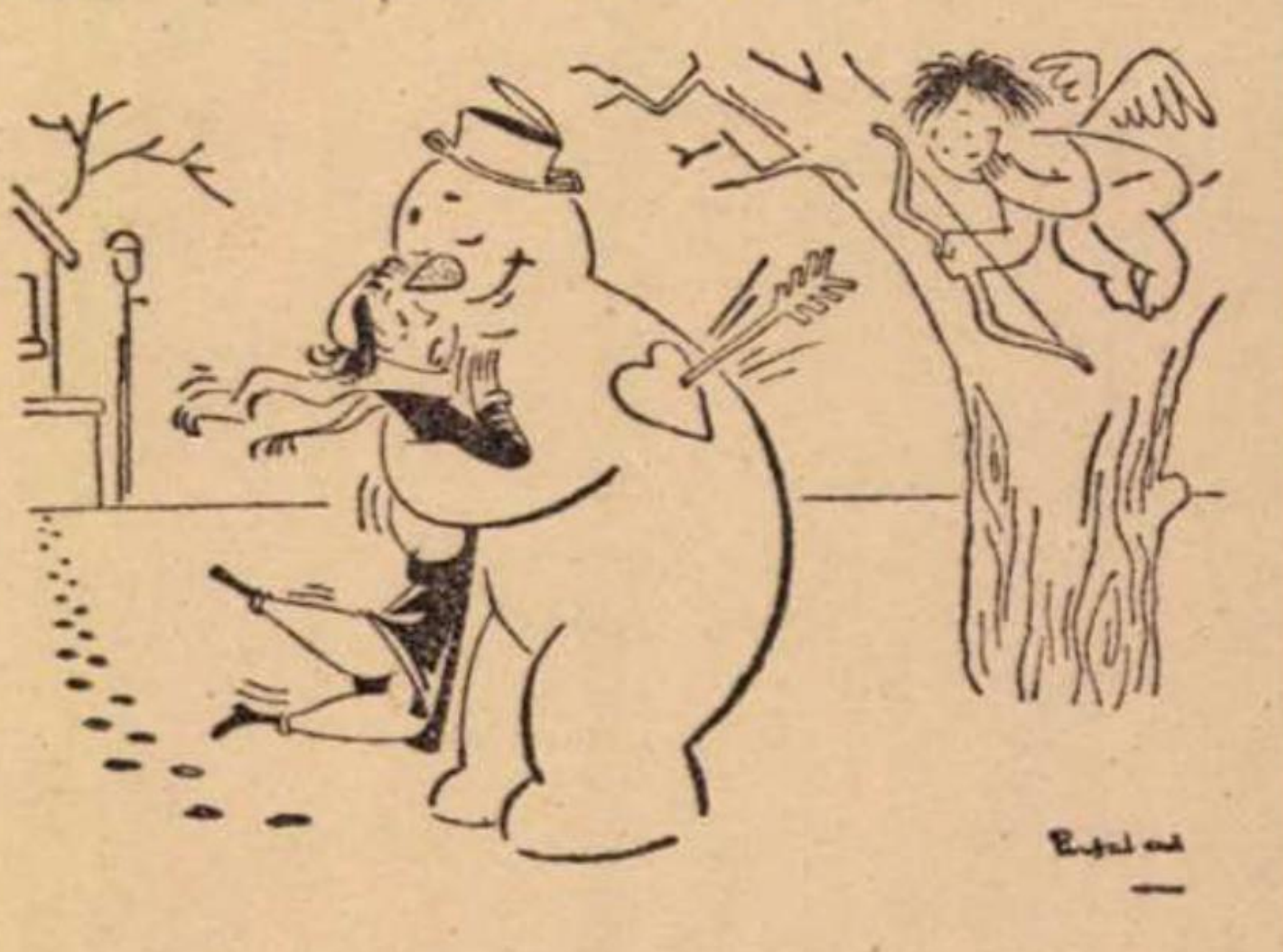

Téli divat 1956.

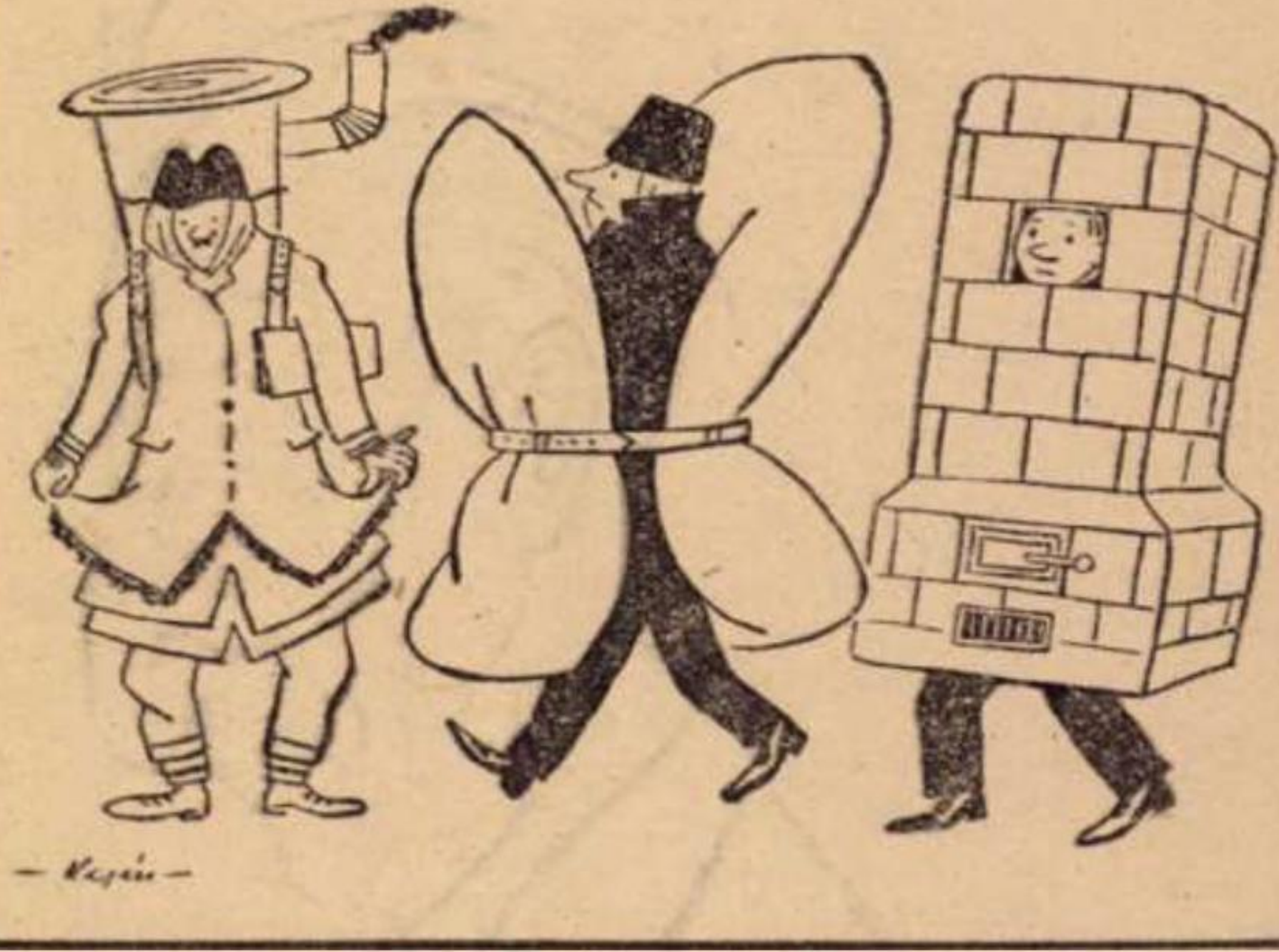

Női dolgok

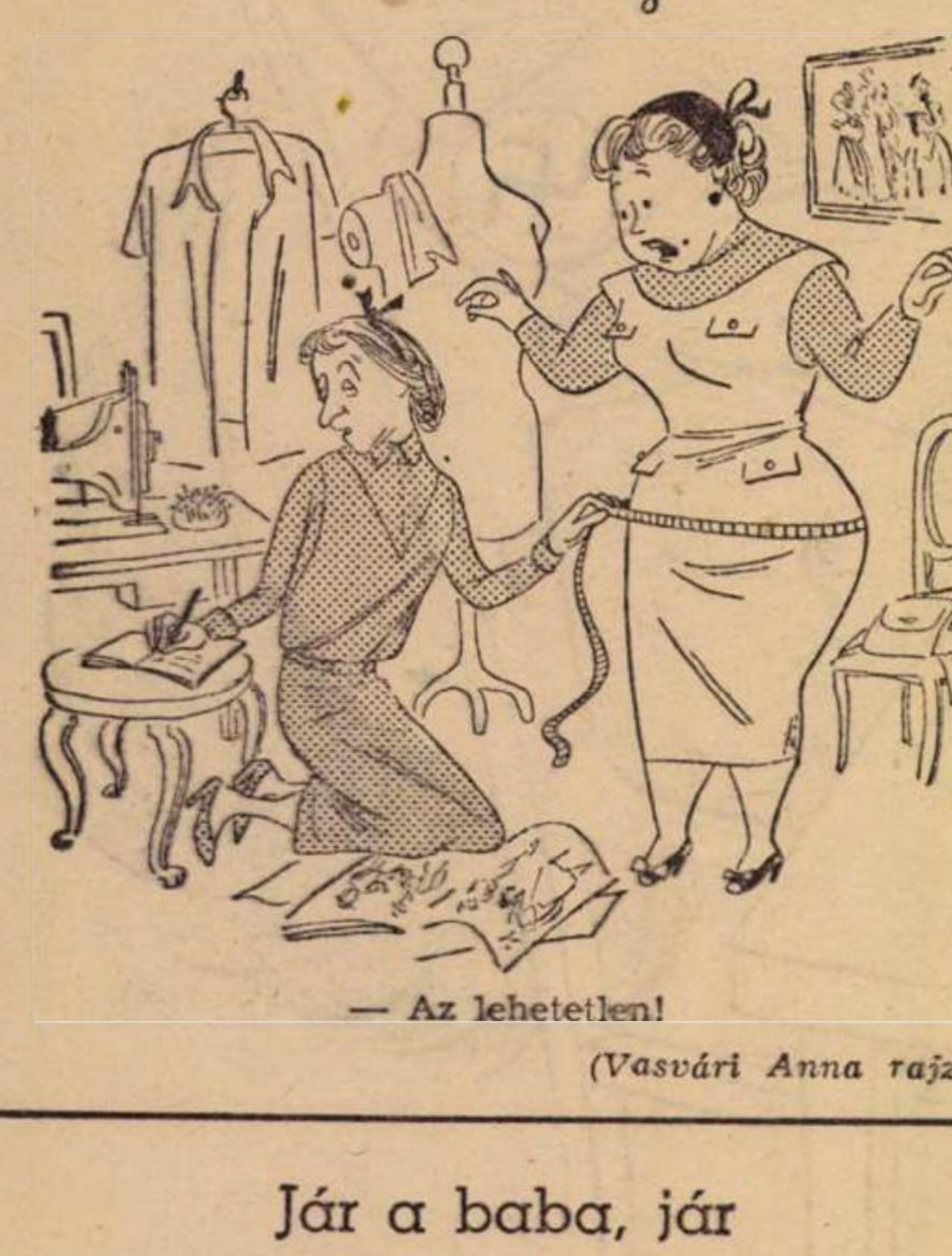

— Az lehetetlen!

(Vasvári Anna rajza)

Jár a baba, jár

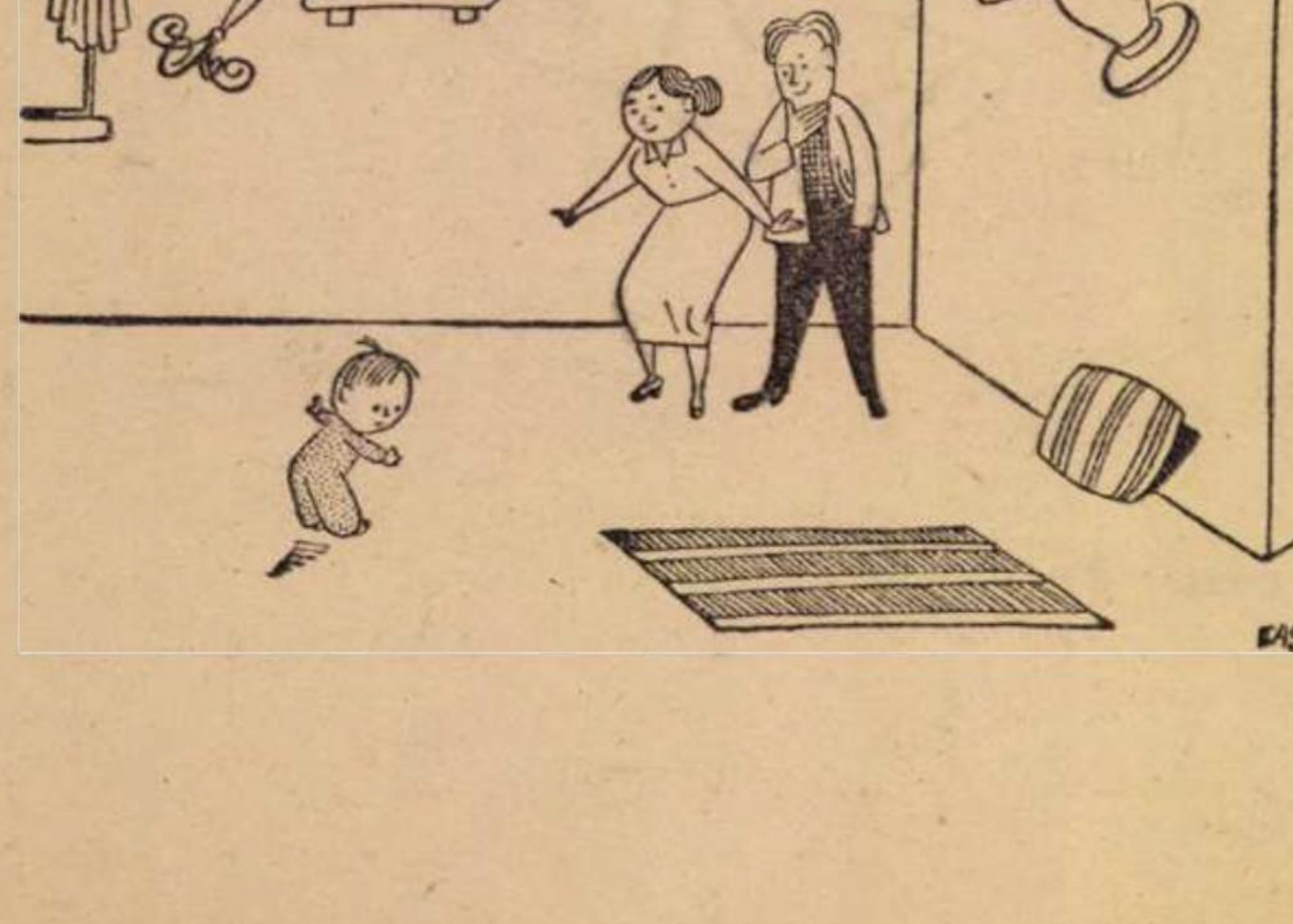

A Seherezáde-ügy valódi háttere

Régóta gyanús nekem ez a Seherezáde-ügy, hogy itt valami nem stimmel. A történet — hogy egy nő hosszú, szűnni nem akaró, folyamatosan elkövetett mesélés által nemcsak a lefejeztetéstől menekült meg, hanem egyszersmind magába bolondította, s meg is tartotta férjül a perzsa sahot — makacsul tartotta magát az évszázadokon keresztül. Na és? — kérdezi méltán az olvasó —, nagy baj ebből nem lehet! Dehogy is nem. Rengeteg. Lett is.

Ez a történet ugyanis nőnemzedékeket vezetett tévútra, elhitetvén velük, hogy a kegyetlen férfiuralkodók, akik a szép, bájos és csalfa nőket sorra irtják ki (régebben lefejezés, manapság egyszerű leépítés, illetve nem-telefonálás útján) — mondom: nők nemzedékei hitték el, hogy csevegésük, mesélésük érdekességével és kellemével magukhoz bilincselik a férfit. Nem vették észre, hogy az eleven élet sorra cáfolja őket. Mert hiszen nem Madame de Staël volt Napoleon szerelme, hanem a csacsi Josephine, és nem a pompásan mesélő Agatha Cristie-t vette el a walesi herceg annak idején, hanem Mrs. Simpsont, aki így ránéztiben a jólnevelt angolszász unalom lovasszobra. Végre-végre azonban egyik nagy orientalistánkkal való beszélgetésből kiderült a valóság. Ő ugyanis korabeli arab forrásművet fedezett fel, afféle napkeleti Vasarit, vagy Bonfinit, aki első kézből ismerte a tényállást és fel is jegyezte azt.

Nincs szívünk a valóságot továbbra is eltitkolni nőtársaink elől. Eszerint a valóságban Sahriár sahot szép első felesége csakugyan megcsalta fivérével, s a fejedelem őt csakugyan lefejeztette, majd utána dicséretre méltó szorgalommal naponta egy újabb szép lányt szemelt ki egyetlen éjszakára, s fejeztetett le rögtön másnap a további bonyodalmak elkerülése végett. Míg csak az ügymenet folyamán Seherezádera nem került a sor, akit józan okosságáról már ismert az egész bazár. Seherezádet a sah tehát palotájába vitette, ahogy szokta a leányzókat, s hozzákezdett a lefejezést megelőző esti szertartáshoz, amikor a leány így szólt hozzá:

— Hatalmas fejedelem, én tudom, hogy hajnalban meg kell halnom. Egyetlen kegyet kérek tőled. A bazárban mindenki beszéli, hogy te végtelen bölcsességedben csodálatos történeteket írsz, amelyek édesek, mint a gránátalma és vérpezsdítőek, mint a pálmabor. Én tehát most azt kérem tőled, hatalmas fejedelem, hogy könnyítsd meg halálomat azzal, hogy felolvasol nekem egyetlen fejezetet csodálatos művedből.

A sah egy pillanatig hökkent csak meg. De aztán elmosolyodott és aranyhímes kaftánja zsebébe nyúlva, kivett onnan egy végtelennek tűnő pergamen-tekercset, annak is legfelső sarkát. Majd olvasni kezdett.

Seherezáde pedig szívére szorított kézzel hallgatta, Izgatottan, Hogyne lett volna izgatott, hiszen a legtöbb tizenhat éves leányzót méltán idegesítené az a tudat, hogy hajnalban kivégzik. S ő most megérezte a menekülés halovány lehetőségét.

Hallgatta tehát a hosszút és unalmast. Sikongott a gyönyörűségtől a leglaposabb tájleírásnál, s elbűvölten lihegett, ha valamelyik istenség leszállt, s igen hosszadalmas és bonyolult bölcseleti fejtegetések közepette megajándékozott egy földi leányzót.

A szultán pedig nézte hallgatóját és úgy érezte, hogy ajka gyönyörű, amikor az ő szelleme szikráin kacag, kebleinél szebbet pedig még egyáltalán nem látott, hiszen az ő meséinek izgalmától emelkedik és süllyed az...

— És hogy van tovább? — kérdezte Seherezáde, amikor a fejedelem leeresztette a hangját, mert hasadt a hajnal s a hóhér lent immáron hallhatóan köszörülte a bárdját.

— Tovább? — kérdezte a fejedelem döbbenten. — Tovább? De hiszen itt vége van!

— Jaj, nem lehet, hisz olyan érdekes ... — szólt Seherezáde —, hogy haljak meg, ha nem tudom, győzött-e Pervis az ütközetben és felkereste-e álruhában a szép Fatimét?

— Igy felcsigázott a történet? — — kérdezte a sah.

— Nagyon!

— Gondolod, hogy érdemes írással foglalkoznom?

— Feltétlenül!

— Legyen!

És attól kezdve a sah írt. És amit a sah nappal írt, azt éjjel mindig felolvasta Seherezádének.

És így menekült meg a szép Seherezáde.

Fedor Ágnes

Ketten beszélnek

z z z

— *Szóval nem vagy hajlandó szétrakni az ágynemű́t és befűteni?*

— Nem, édes fiam. Nem vagyok hajlandó. Én most szépen bemegyek a fürdőszobába, szépen beleülök a meleg vízbe, szépen ülök ott egy órácskát, aztán szépen bejövök és szépen leülök a meleg kályha mellé a vasárnapi lapokat olvasni. Az ágyneműt szétrakni és befűteni az asszony dolga.

— *Ha jól tudom, egyenjogúak vagyunk.*

— Nagyon jól tudod. De a kötelességeink nem egyforma természetűek. Az ágyneműt szétrakni véletlenül a te kötelességed.

— *És véletlenül mi a te kötelességed? Miféle kötelességed van neked véletlenül, ami nekem ugyancsak véletlenül nem kötelességem? Az ágyneműt csak én rakhatom szét. Jó. De mi az, amit csak te csinálhatsz?*

— Provokatív kérdés, édes fiam. De felelek rá, mert ínyemre van, ha provokálnak. Nos, házimunka semmiképpen sem lehet az én kötelességem.

— *De mi az, ami lehet?*

— A természet engem arra rendelt, hogy mint a ház ura és a család feje, kicsiny otthonunk nemtője legyek.

— *Leszek én a nemtő, s rakd szét az ágyneműt te. Mi az, hogy nemtő?*

— Bátor oltalmazó, istentől kijelölt védnök.

— *Teszem azt!*

— Teszem azt, tűz üt ki. A ház teteje már lángokban áll. Otthonunk ingóságait menteni kell. A bútorokat az udvarra lehordani az én dolgom.

— *S ameddig tűz nem üt ki, te a kályha mellett akarsz ülni?*

— Természetesen. Persze, meglehet, hogy negyven év alatt sem fog tűz kiütni. De az is meglehet, hogy holnap tűz üt ki, hordhatok le mindent az udvarra, s holnapután újra tűz üt ki és én megint hordhatok le mindent az udvarra. Biztosíthatlak afelől, hogy nem fogok habozni. Nem tűnt fel neked, hogyan szökkentem talpra a múltkor, amikor földrengés volt?

— *De feltűnt nekem.*

— Na látod. A földrengés ellen egyebet nem tehettem. De amit tehettem, ugye megtettem. Amikor otthonunk nyugalma és biztonsága az én vállaimon van, nem aprózhatom el energiámat holmi ágynemű-szétrakással. Ha házunkat elemi csapás fenyegeti, ott leszek a gáton! Efelől nyugodt lehetsz.

— *Jó, hogy mondod. Az előbb fölszólt a házmester, hogy befagytak a csövek, a szomszéd ház udvaráról kell vizet hozni. Ez elemi csapás. Fogj hát két pitlit és hozz vizet.*

— Jaj, édes fiam, micsoda békaperspektíva! Ez nem elemi csapás, hanem háztartási munka. Nem megyek vízért két pitlivel. Ha teszem azt, kiöntene a Rákospatak, s otthonunkat ár fenyegetné, majd meglátnád, hogyan küzdök meg oroszlán módjára a természet erőivel. Akkor én ördögi ügyességgel tutajt ácsolnék percek alatt és ingóságainkat, valamint szeretteimet a szennyes áradat tetején ringó tutajomon biztos révbe vezetném. Majd meglátnád akkor, hogy mire képes a férfi ügyessége, ereje és akarata!

— *És a krumplit sem vagy hajlandó megpucolni?*

— A krumplit? Nem bánom. Ha kitakarítottál, befűtöttél és vizet hoztál, akkor majd itt bent a kályha mellett megpucolom a krumplit. Hogy lásd, ki vagyok én!

— *Látom. Te egy lusta és önző kutya vagy, édes fiam.*

— Így beszélsz a ház nemtőjével? Most már a krumplit sem pucolom meg.

(Sértődötten bemegy a fürdőszobába és bemászik a kádba.)

Tabi László

Ajánlott levél Moszkvából,

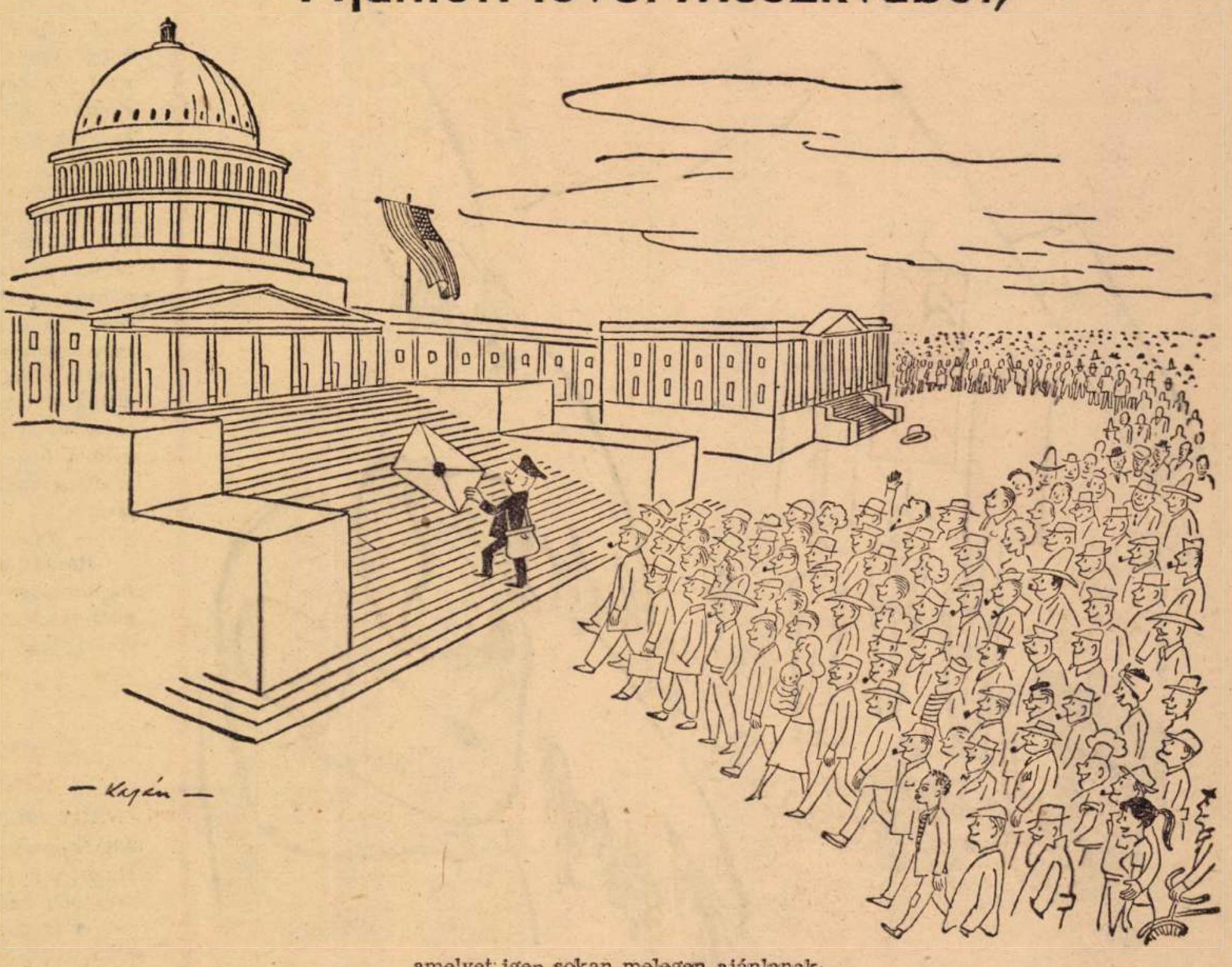

amelyet igen sokan melegen ajánlanak.

Szószerint vette

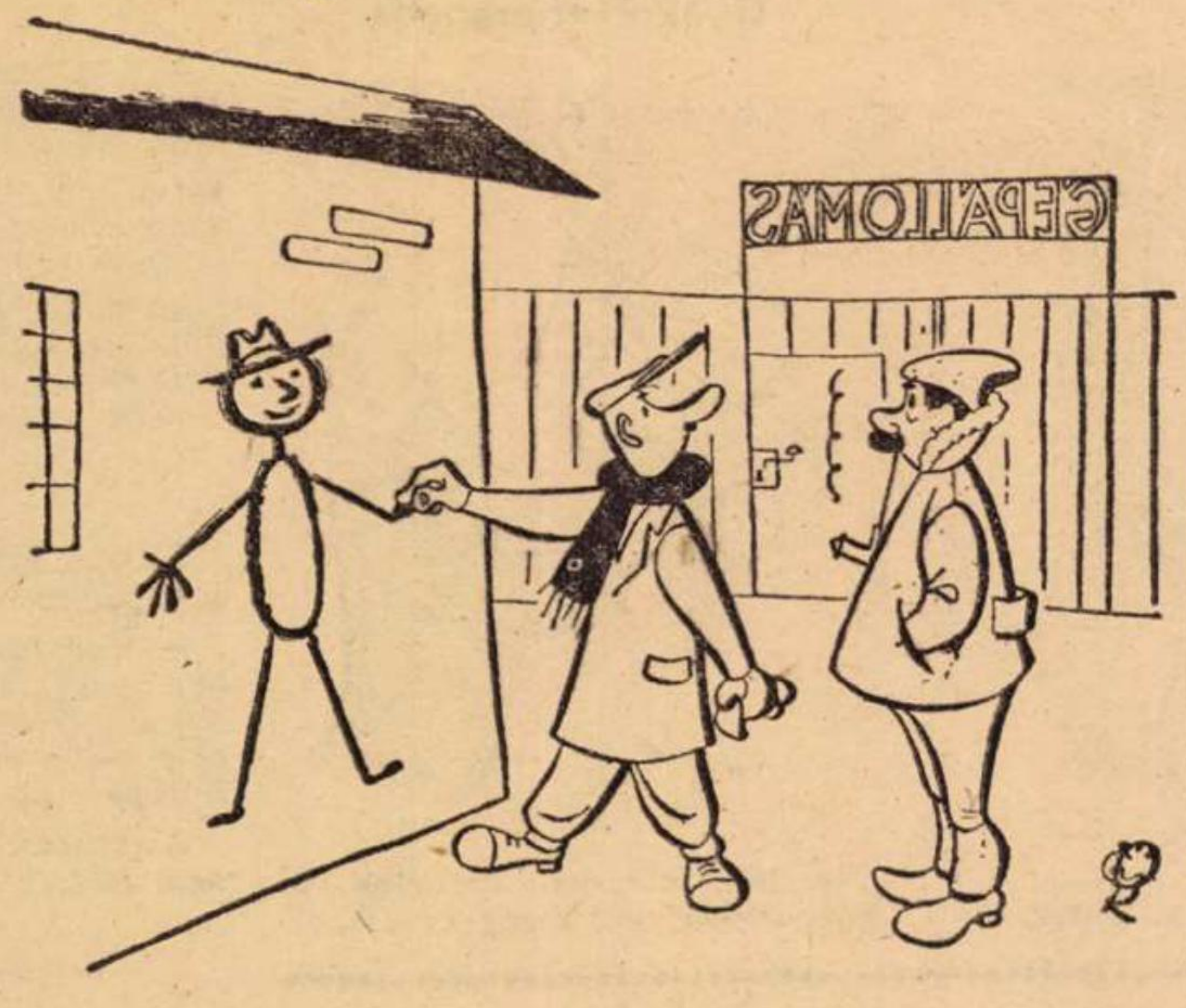

— Hát te mit csinálsz?

— Kerestem egy olyan műszaki vezetőt a gépállomáson, aki jelen van a gépjavításoknál.

— No és?

— Azt mondták, rajzoljak magamnak egyet.

Egyszerűsítsünk ésszerűen

(De ne így!)

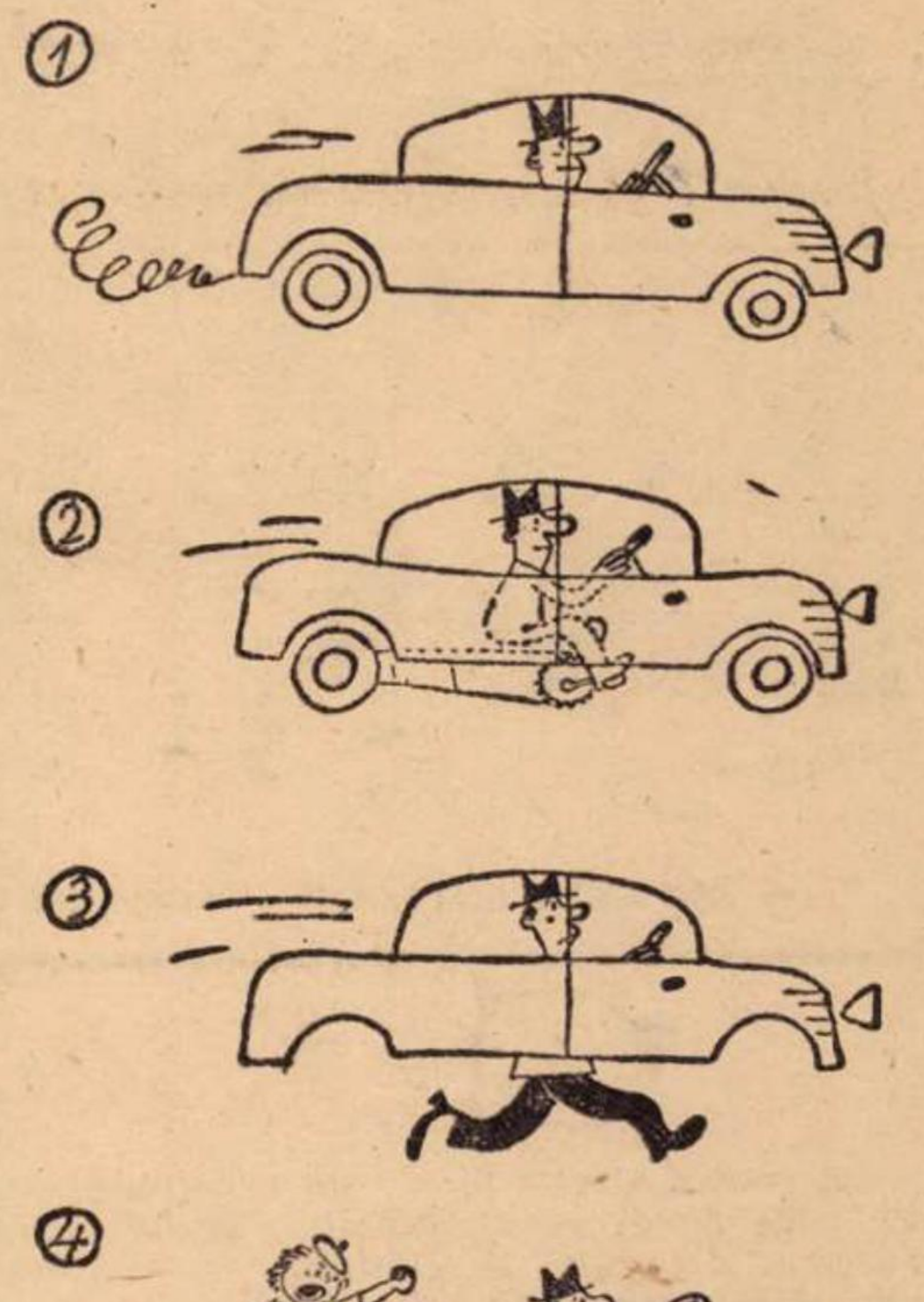

A könyvelő gondja

Háromezer forintot kapnak a házasulók a barcsi Vörös Csillag Tsz-ben.

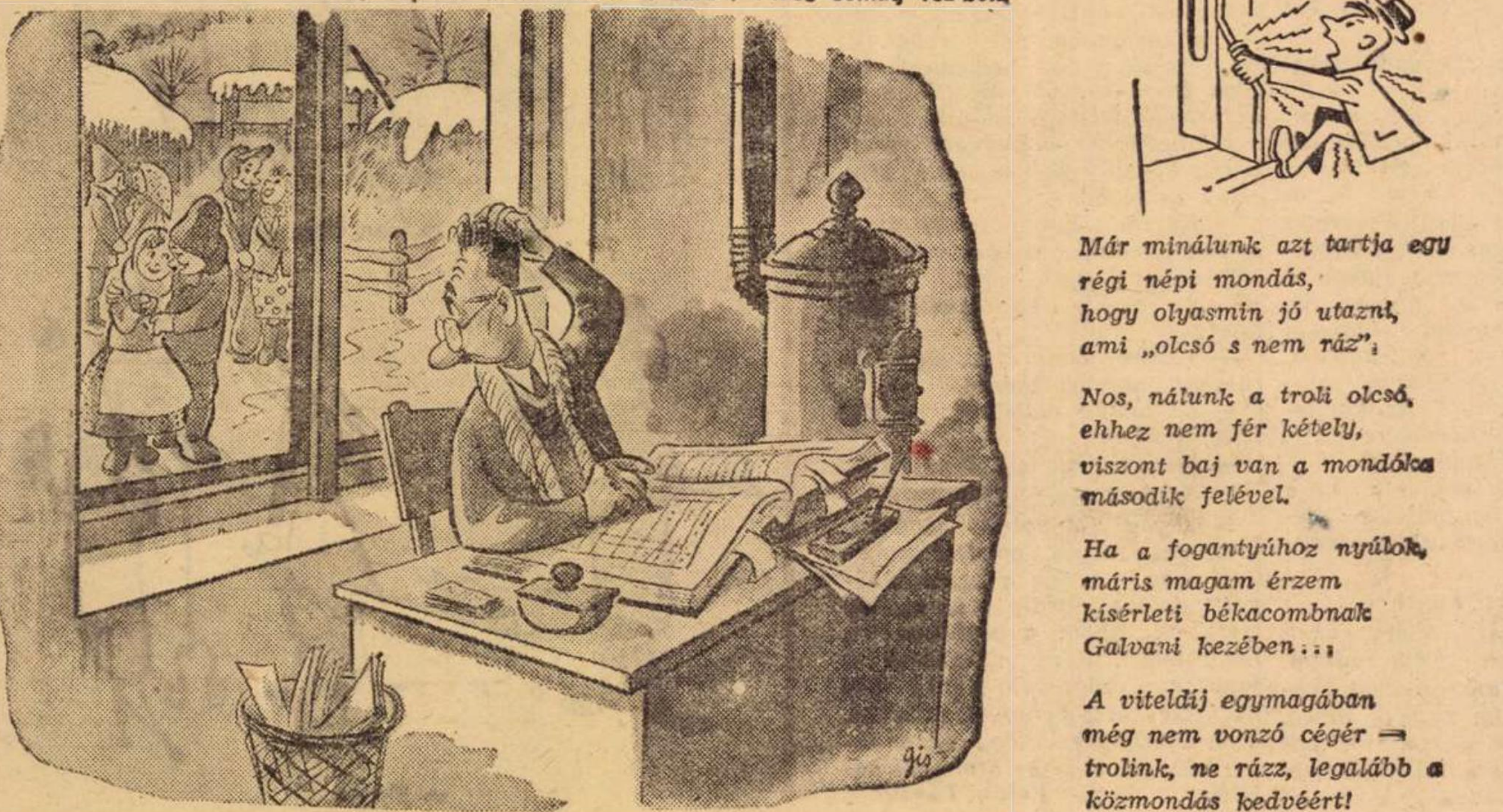

— Tyűha! Úgy nézem, ez legalább kilencezer forint.

TROLI-DAL

Már minálunk azt tartja egy
régi népi mondás,
hogy olyasmin jó utazni,
ami „olcsó s nem ráz".

Nos, nálunk a troli olcsó,
ehhez nem fér kétely,
viszont baj van a mondóka
második felével.

Ha a fogantyúhoz nyúlok,
máris magam érzem
kísérleti békacombnak
Galvani kezében . . .

A viteldíj egymagában
még nem vonzó cégér —
trolink, ne rázz, legalább a
közmondás kedvéért!

G. Szabó László

Büszkeség

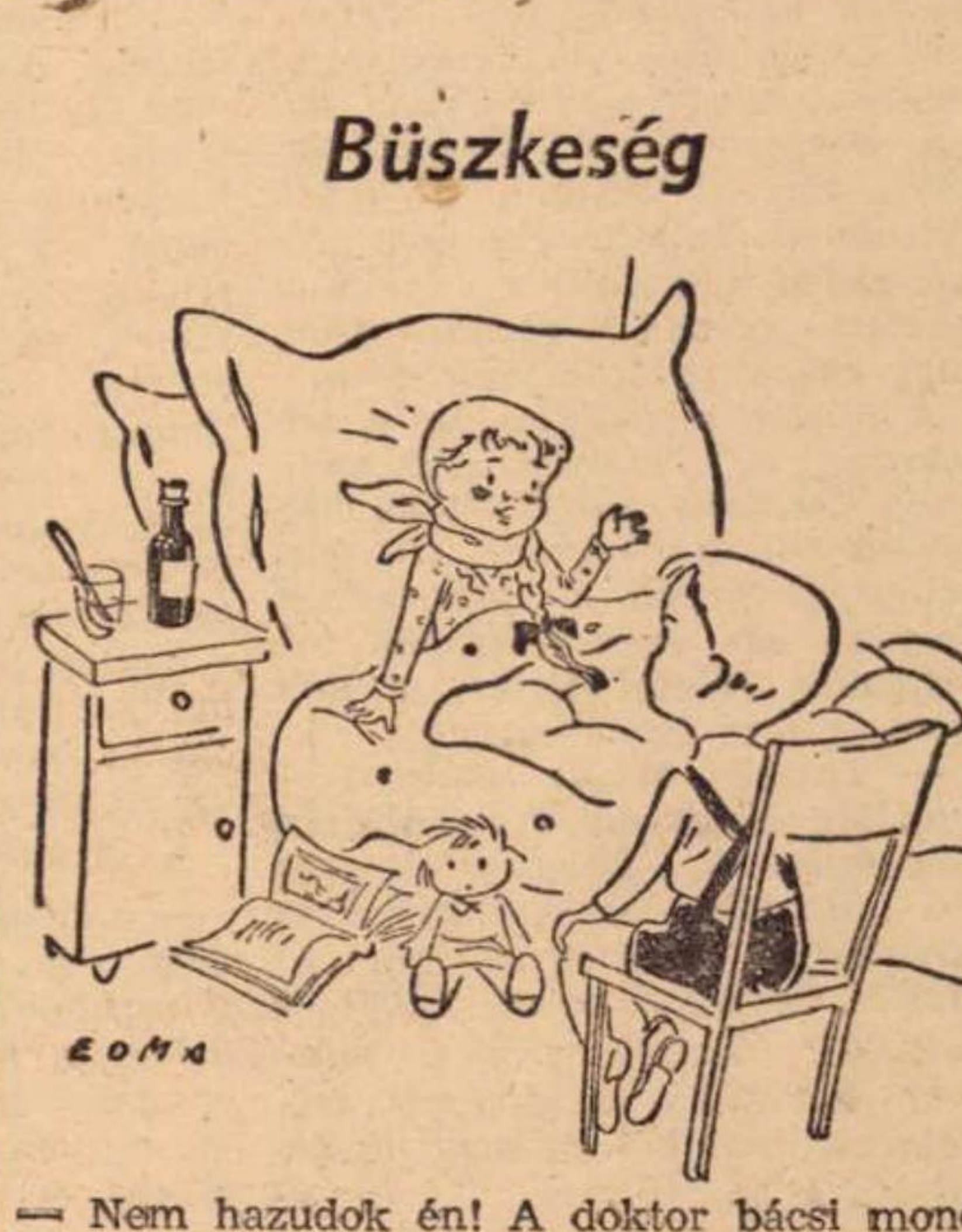

— Nem hazudok én! A doktor bácsi mondta, hogy nekem mandula van a torkomban . . .

A téli olimpián

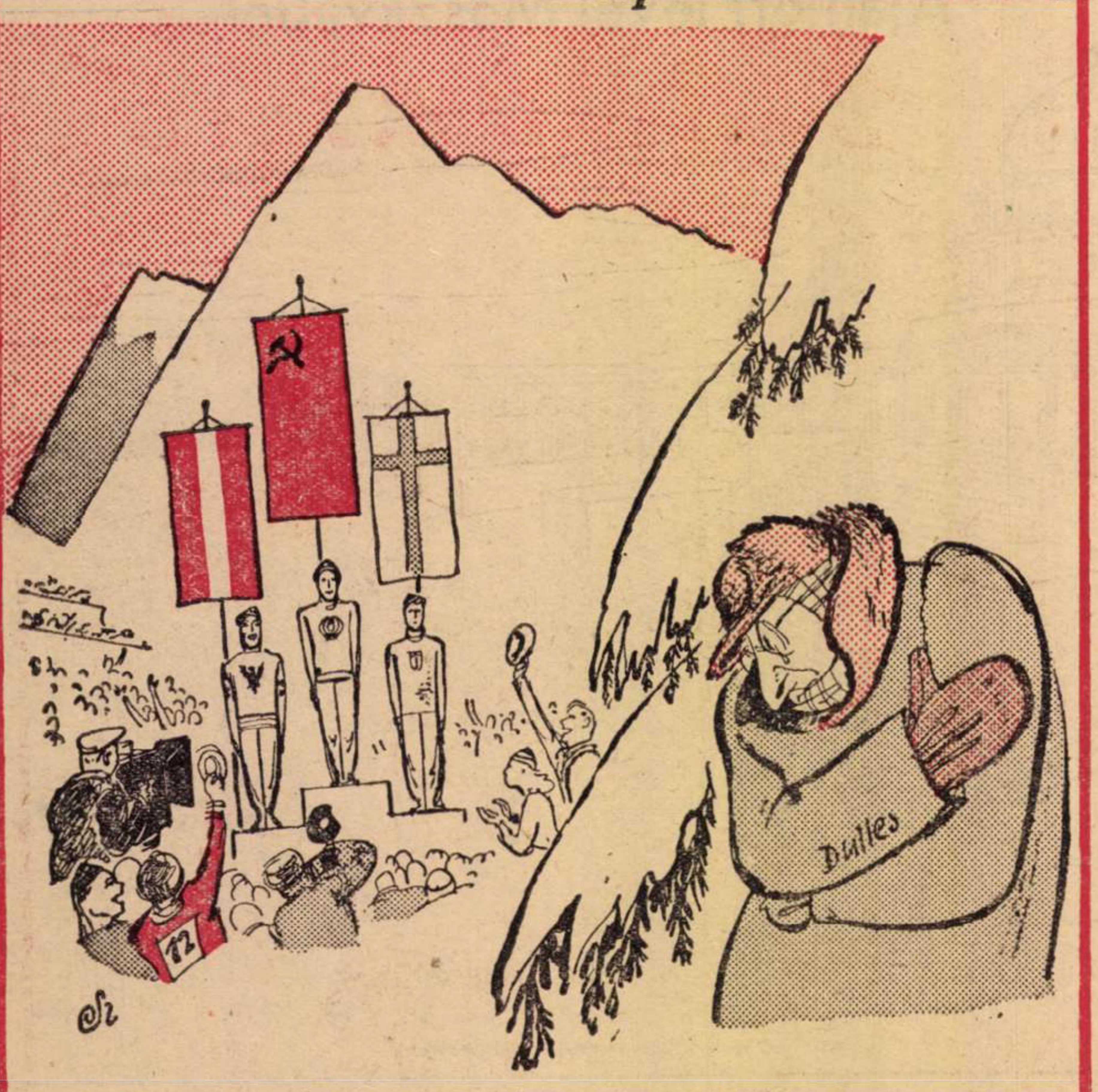

— Úgy látom, ezt a hidegháborút is elvesztettük...

Pillanatfelvétel

Egy tizenöt év körüli srác leugrott a robogó villamosról. Gyönyörű ívben, izmos testét hátrafeszítve repült a levegőben, s hetykén dobbantott a kövezeten, majd néhány táncos ugrással a járdán termett. Zsebrevágta kezét és szemét körüllegeltette, hogy besöpörje az elismerő pillantásokat. Azonban mindenfelé csak közömbös, oda sem figyelő arcokat látott: senki sem honorálta a produkciót.

Mikor tányérozó tekintete hozzám ért, gondoltam, meg kellene jutalmazni a legényt, s csodálkozó pillantással néztem rá, mintha el volnék ragadtatva a mutatványától. A művész hajlammal megáldott ifjú hálásan vágta zsebre hódoló pillantásomat, s kezefejével megtörölte az orrát, majd férfias szerénységgel lebiggyesztette az ajkát, mintha ezt mondaná: „Ugyan kérem! Csekélység. Ne is beszéljünk róla!" Azonban beszélni kell róla, mert ott terem a rendőr, az efféle művészetek lelkes rajongója és jegyzettömbbel a kezében meginterjúvolja a fiatalembert. Most már felfigyelnek az emberek, akik az előbbi attrakció iránt érzéketlenek maradtak. Nagy tömeg csapódik össze, az arcokról sugárzik az elégedettség, hogy „hehe, nem én vagyok a fickó helyében". Egy töpörödött néni esernyőjével szurkálja az előtte bámészkodó férfi hátát, s gyönyörtől átfűtött hangon csemegi:

— Talán felpofoztak valakit?

Hősünk azonban szilárdan áll a kaján pillantások pergőtüzében. Rá sem néz a művészetre méltatlan tömegre és elismerőnek vélt pillantásommal a zsebében emelt fővel elvonul a közlekedési rend őrével, hogy a dolognak az anyagi részét is megbeszéljék.

Papp László

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

NAGY FRIGYES császárral történt, hogy egy alkalommal vitát folytatott kedves költőjével, aki híres volt bátor szókimondásáról.

— A kiváltságos szellemek egy sorba valók az uralkodókkal — mondotta a császár leereszkedőn.

A költő így felelt:

— Olyan kevésre becsüli a kiváltságos szellemeket, felség?

★

LISZT FERENCET egyik alkalommal gazdag társaságba hívták meg. Nem érezte jól magát, hallgatag volt, keveset evett. Ebéd után a házigazda megkérte, hogy játsszon valamit. Liszt leült a zongora mellé, leütött néhány akkordot, majd abbahagyta, felemelkedett és így szólt:

— Az ebédet megfizettem!

★

TELCS EDE, a szobrász ugratta a kollégáit:

— Tudjátok, milyen híres ember vagyok én? Kaptam Amerikából egy levelet, amelynek a címzése csak ennyi volt: „Telcs Ede, Európa". És a posta megtalált.

A szobrászok nagyot nyeltek, de nem szóltak rá semmit

Néhány hét múlva félrehívja Telcs egyik kollégáját:

— Kérlek szépen, szükségem van a pénzre, amelyet neked a múlt hónapban kölcsönadtam...

— Hiszen már régen elküldtem — hangzott a válasz.

— Nem kaptam meg.

— Nem értem a dolgot, pedig világosan ráírtam az utalványra a címet: „Telcs Ede, Európa"

★

TANAY FRIGYESRE, a Vígszínház egykori nagy művészére, az egyik próbán rászólt a bemutatás alatt álló vígjáték szerzője:

— Vidámabban, Frici! Az életben olyan kedves és mulatságos tudsz lenni...

— Igen, de akkor a saját szövegemet mondom — vágta vissza morózusan a színész.

★

A HALDOKLÓ ROSSINIHEZ családja papot hivatott, aki nyomban hozzáfogott a halotti zsoltár énekléséhez. A nagy muzsikus erre mégegyszer felnyitotta a szemét:

— Az Isten szerelmére, főtisztelendő úr — suttogta —, hogy lehet ilyen hamisan énekelni?

Udvarias kutya

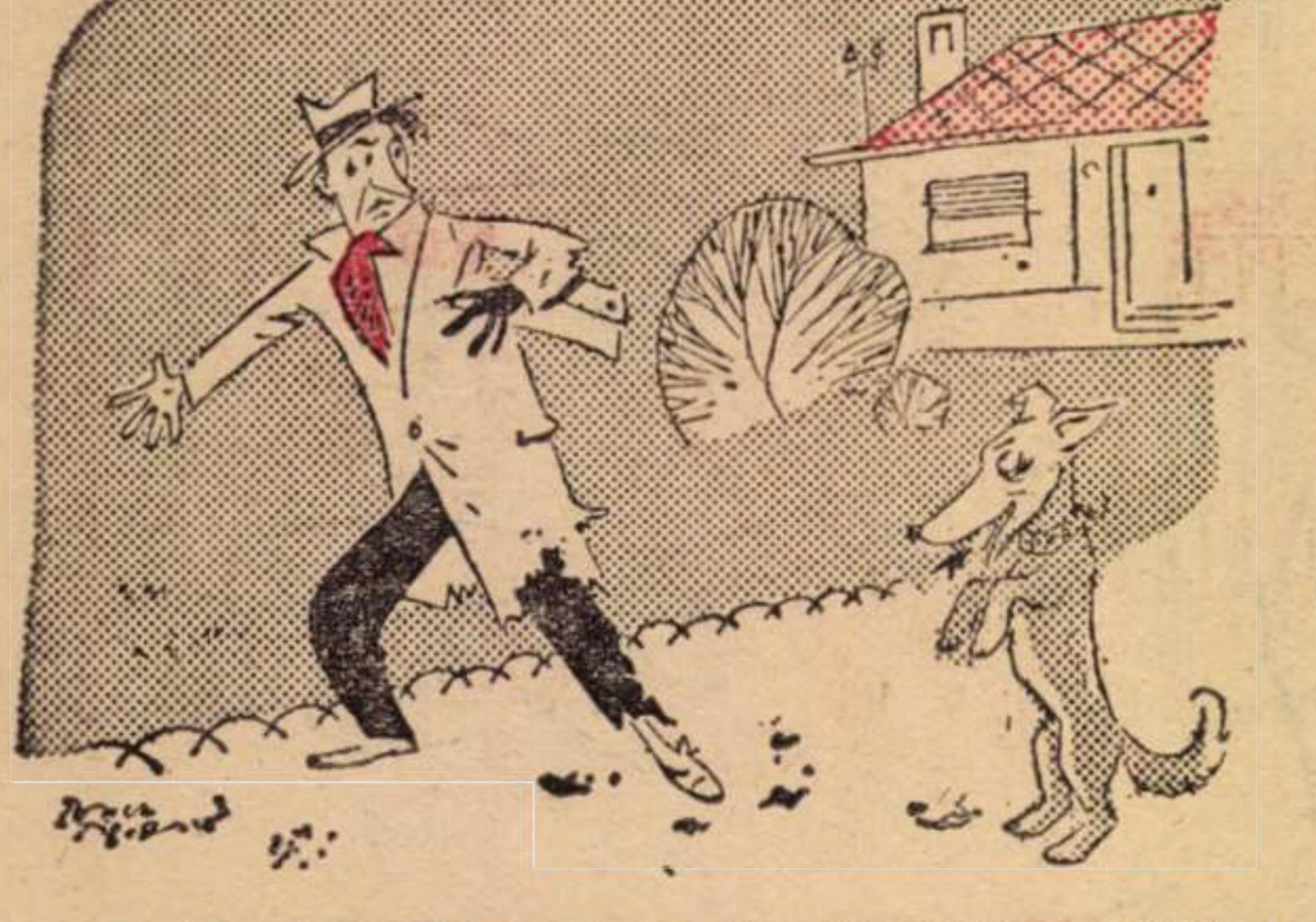

— Bocsánatot kérek, uram, összetévesztettem valakivel.

Gyakori töprengés

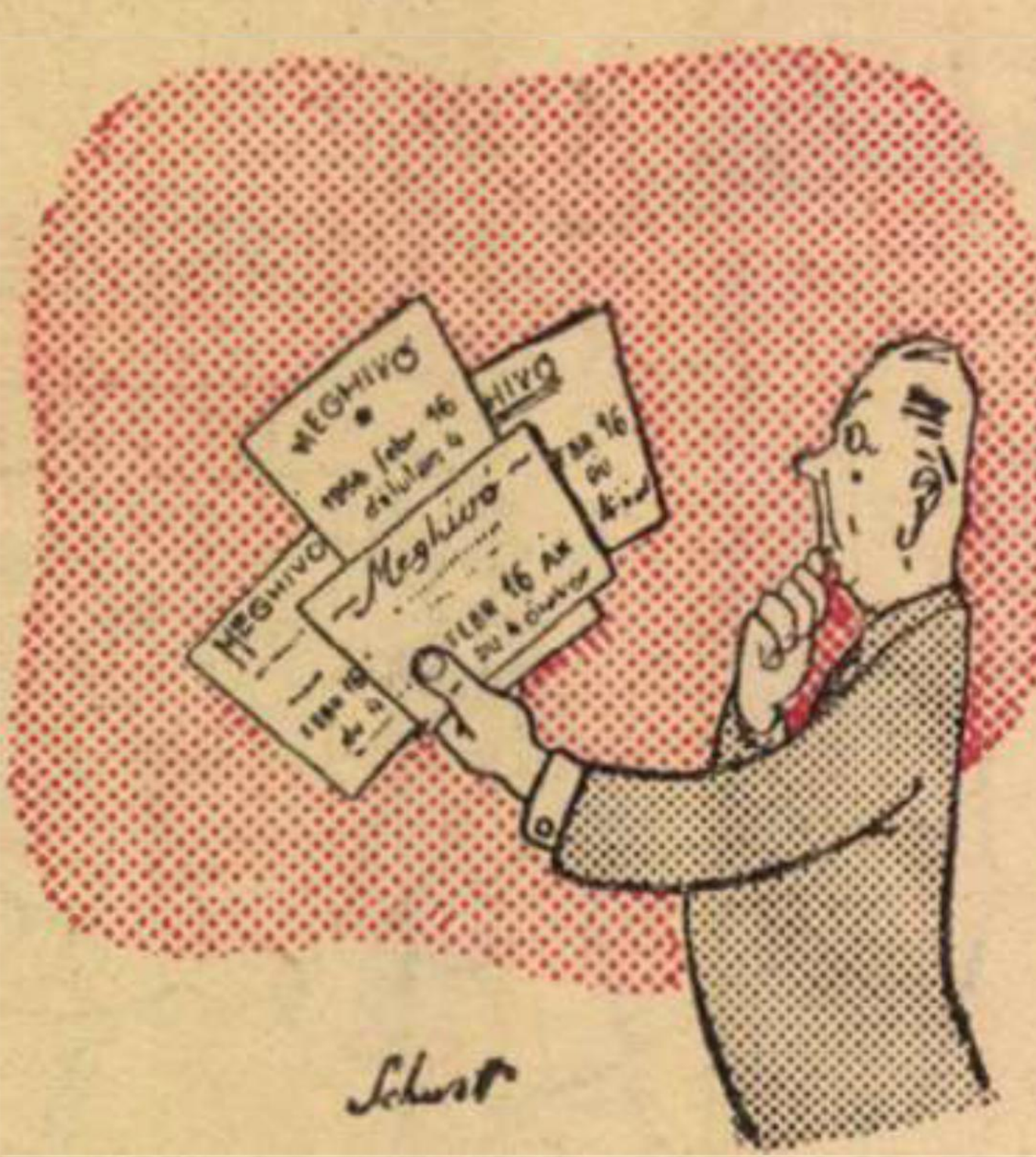

— Négyfelé nem mehetek, tehát sehová sem megyek.

Milyen idő lesz?

Egy medve kereste fel a minap a Ludas Matyi szerkesztőségét. Fázósan didergett az előszobában, pedig szép barna kifordított panofix-bunda volt rajta. Majd megszólított egy humoristát, aki éppen eltűnődve keresett egy csattanót:

— Tessék megmondani, merre van a bürokrácia-rovat?

— Kétszáznyolcas szoba! — felelte a humorista, egy cseppet sem csodálkozva. A Ludas Matyi szerkesztőségében megszokott dolog, hogy tehenek, disznók, lovak, sőt szekrények és gépek beszélnek. Ha a medve nem szólalt volna meg, akkor talán el lehetett volna tűnődni azon, hogy vajon mitől némult meg.

A medve megállt a „Le a bürokráciával!" feliratú ajtó előtt, majd minden bürokratikus formaság nélkül benyitott. Ott sem keltett feltűnést. E rovat edzett dolgozói az évek folyamán sok bonyolult esetet láttak, s már semmin sem csodálkoznak.

— Tessék helyet foglalni — mondták neki, majd udvariasan megkérdezték, hogy miről van szó. Elromlott a csengő? Nem csináltatja meg az ablakot az IKV? Összegyűrte a ruhát a Patyolat? Tessék szépen mindent lediktálni, a panaszt felvesszük, illetékes helyre továbbítjuk, s ha közbelépésünk sikerrel jár, úgy kérjük arról értesíteni minket.

— Szóval arról van szó — kezdett hozzá zavartan a medve —, hogy nagy a fejetlenség. Azt sem tudom, hol áll a fejem. Anynyiféle utasítást kapok, hogy belebolondulok. Mert mindent agyonszerveznek!

— Igen, emiatt sok panaszt kapunk.

— Szóval... talán tetszik emlékezni, hogy február másodikán volt Gyertyaszentelő Boldogasszony, amikor nekem fontos funkcióm van. Lelkiismeretes vagyok, s habozás nélkül kibújtam a barlangból még abban a rémes hidegben is. Gondoltam, elvégre negyvennapi időjárás függ tőlem. Majd' megfagytam, s már éppen el akartam határozni, hogy kintmaradok, amikor lepillantottam a hómezőre és... megláttam az árnyékomat!

Kattogott az írógép, s a „Le a bürokráciával!" szorgalmas dolgozója hangsúlytalanul ismételte az utolsó szót:

— Árnyékomat. Pont?

— Dehogy pont! Nincs ennek még vége, kérem. Nem tudtam, mit csináljak! Van egy olyan rendelkezés, hogy ha nagy a hideg, zimankó, hó van, akkor kint kell maradnom, mert a tél kidühöngi magát, és nemsokára itt a tavasz. Igen ám, de egy másik utasítás szerint, ha meglátom az árnyékomat, akkor vissza kell mennem a barlangba, mert akkor kezdődik csak az igazi tél és még negyven napig tart. Majd széttörtem a fejemet. Nem tudtam, mit csináljak. És azóta hol bebújok a barlangba, hol kirohanok. Nem találom a helyemet! Ezt nem lehet tovább bírni! Ez a kettős élet teljesen felőröl!

A „Le a bürokráciával!" rovat tagjai kemény fickók, most sem estek kétségbe:

— Kérem szépen, tessék nyugodtnak lenni, a panaszt felvettük, utána fogunk nézni.

— És mikor kaphatnék választ?

— Tessék benézni... úgy körülbelül március közepén.

— És tessék mondani, addig mit csináljak?

— Majd annak is utánanézünk.

— Nagyon szépen köszönöm.

Boldogan dúdolva távozott, mint aki súlyos gondtól szabadult meg. A „Le a bürokráciával!" dolgozói pedig már nyakig merültek abban a problémában, hogy miért nincs ventilátor a jánoshegyi kilátóban, s csak néha néztek ki a befagyott ablakon, azon töprengve, hogy mikor lehet már felvenni az átmeneti kabátot.

Feleki László

Kalap-próba

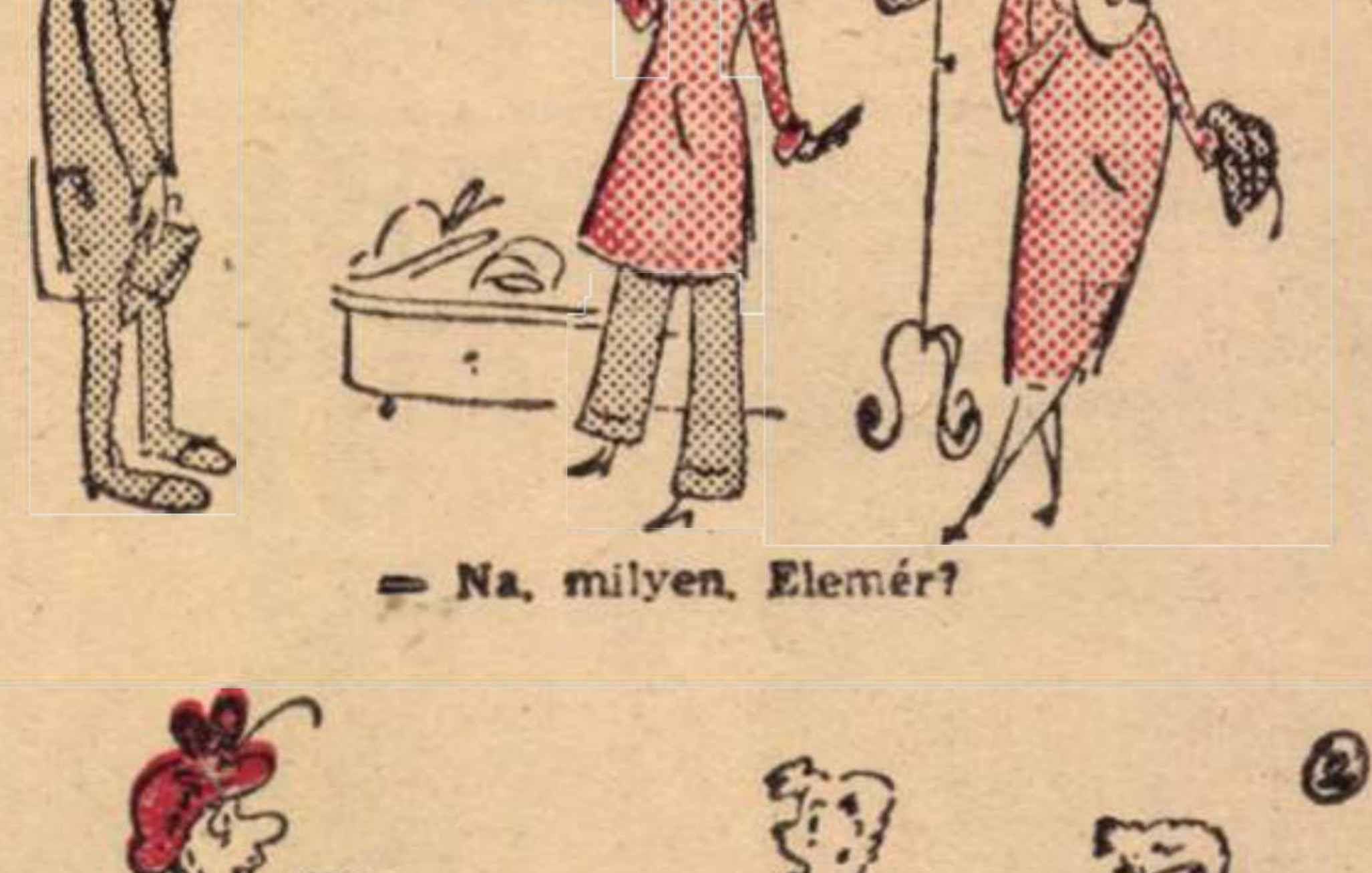

— Na, milyen, Elemér?

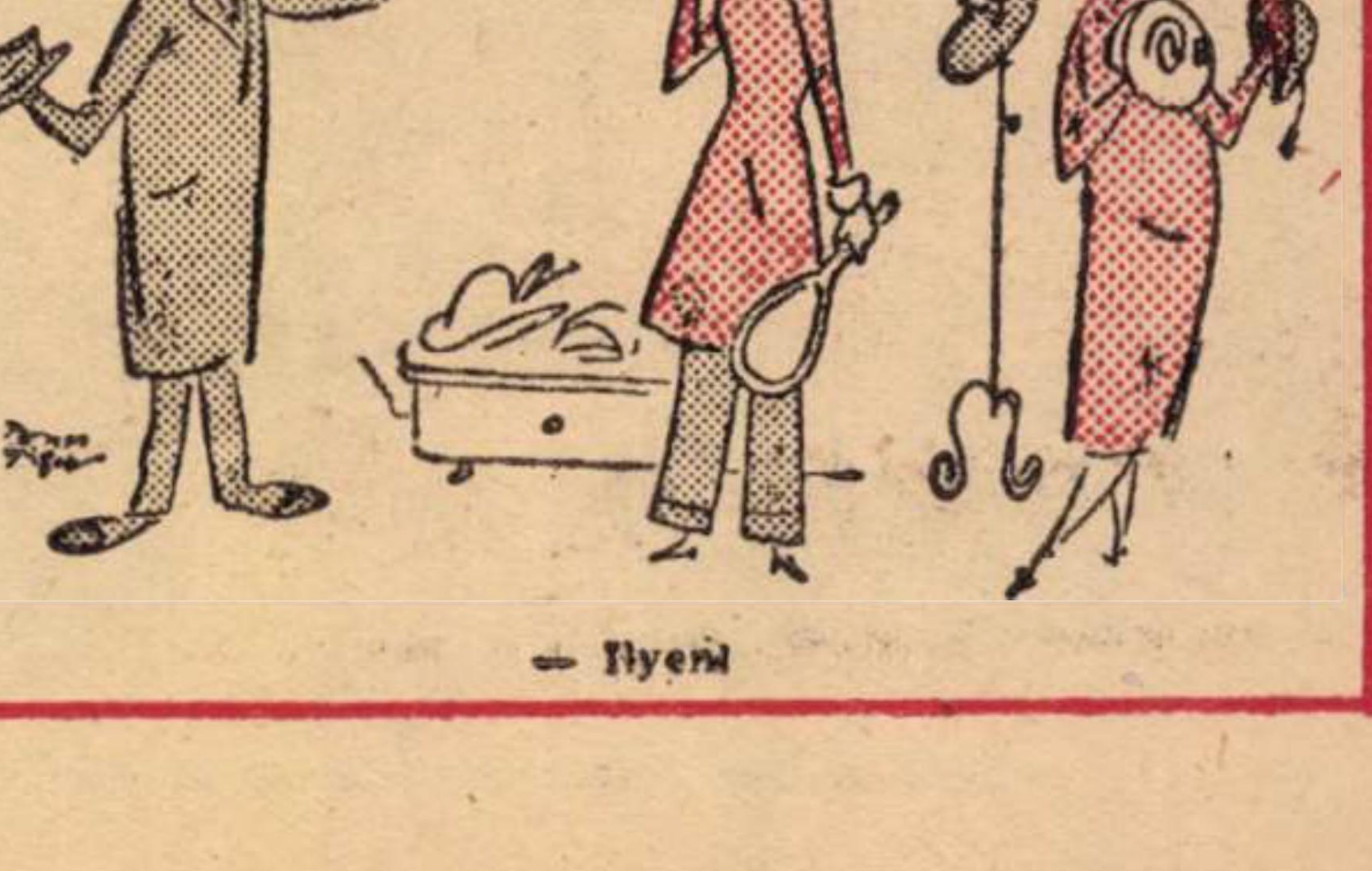

— Ilyen!

A LUDAS MATYI E HETI HÁZTARTÁSI ÚJÍTÁSA

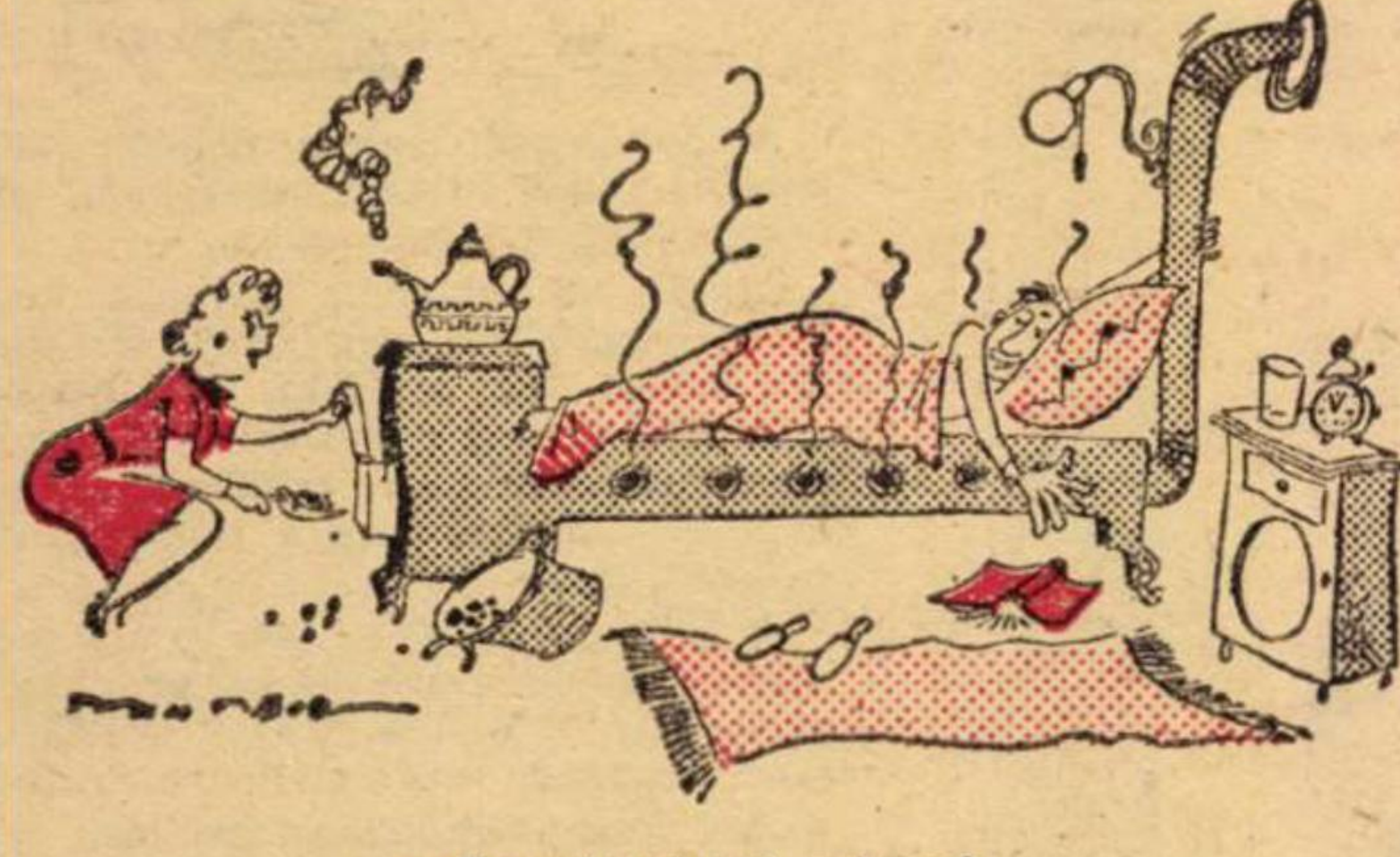

– Tegyek még rá, szívem!

Külföldi Szemle

Ejtőernyős bernáthegyi kutyák

Genfi lapjelentések szerint a svájci hegyvidéki mentőszervezet szolgálata érdekes újítással bővült. Bevezették az ejtőernyős kutyák rendszerét, s az elmúlt hetekben a történelem folyamán először dobták le ejtőernyős bernáthegyi kutyákat eltűnt kirándulók felkutatására. Az újítás még némi javításra szorul, az egyik kutya ugyanis a vártnál nagyobb zökkenéssel ért le egy eljegesedett tisztásra. A kutyának ugyan nem történt semmi baja sem, a nyakán levő konyakos üveg azonban összetört.

Nevelési módszer

A „New York Times" beszámol arról, hogyan lőtte agyon New Yorkban egy nagynéni hatéves unokaöccsét. A kisfiú, ifj. Felipe Rivera, nagynénijénél ebédelt, nem valami jó étvággyal. A nagynéni fokozódó ingerültséggel kínálta a gyereket, majd végül pisztolyt fogott rá, ezekkel a szavakkal: „Eszel vagy lelőlek!" A nagynéni, mint azt a rendőrségen állította, nem tudta, hogy a pisztoly töltve volt.

Mennyit iszik Anglia?

A „Picture Post" statisztikai összeállítást közölt arról, hogy milyen mértékben emelkedett az italfogyasztás a brit szigeteken. Kiderült, hogy az antialkoholizmusukról sohasem nevezetes angolok többet isznak, mint valaha. Főleg az erős italok fogynak. Ginből és rumból kétszer annyi fogy, mint a háború előtt. 32 millió üveg gint isznak meg egy esztendőben az angolok, s még több rumot. A nők főleg rumot isznak. Ha ez így megy tovább, a hagyományos angol hidegvér eléri a forrpontot.

Színpadi szerencsétlenségek

Amerikában megkövetelik a színészektől, hogy testi épségükkel nem törődve éljék át szerepüket, a nagyérdemű közönség épülésére. Gengszterfilmek heves jelenetei már sok áldozatot követeltek a buzgó filmszínészek soraiból. A klasszikus darabok sem kivételek. Az elmúlt hetekben Orson Welles, a neves amerikai színész a „Lear király" előadása közben eltörte a bokáját. Szerepét azonban nem engedte át másnak, jelenleg tolókocsiból átkozza hálátlan leányait. A Metropolitan Operában Rise Stevens kétszer ficamította ki a vállát a Carmen utolsó jelenetében. Másodszor igen súlyosan. Amikor a színésznő panaszkodott, a rendező hidegen csak ennyit mondott neki: „És ha a színház azt követelné, hogy a történetnek megfelelően, valóban szúrják le?"

Akiket megöl a bizonytalanság

Az egyik amerikai rádiótársaság folytatásokban részleteket közöl a bibliából. A sorozatnak nagy sikere van, a sikerhez hozzájárul az is, hogy a biblia rádiósítói igen izgalmasan tálalják az ószövetségi történeteket. Káin és Ábel nézeteltérésének első része után például, a következőképpen harangozták be a folytatást:

— Mi történik a két testvér között? Beváltja-e Káin a fenyegetését? Megvédi-e magát Ábel? Ha mindent tudni akar, ne mulassza el meghallgatni műsorunk folytatását jövő csütörtökön, ugyanebben az időben!

A papagáj és a téli madárvédelem

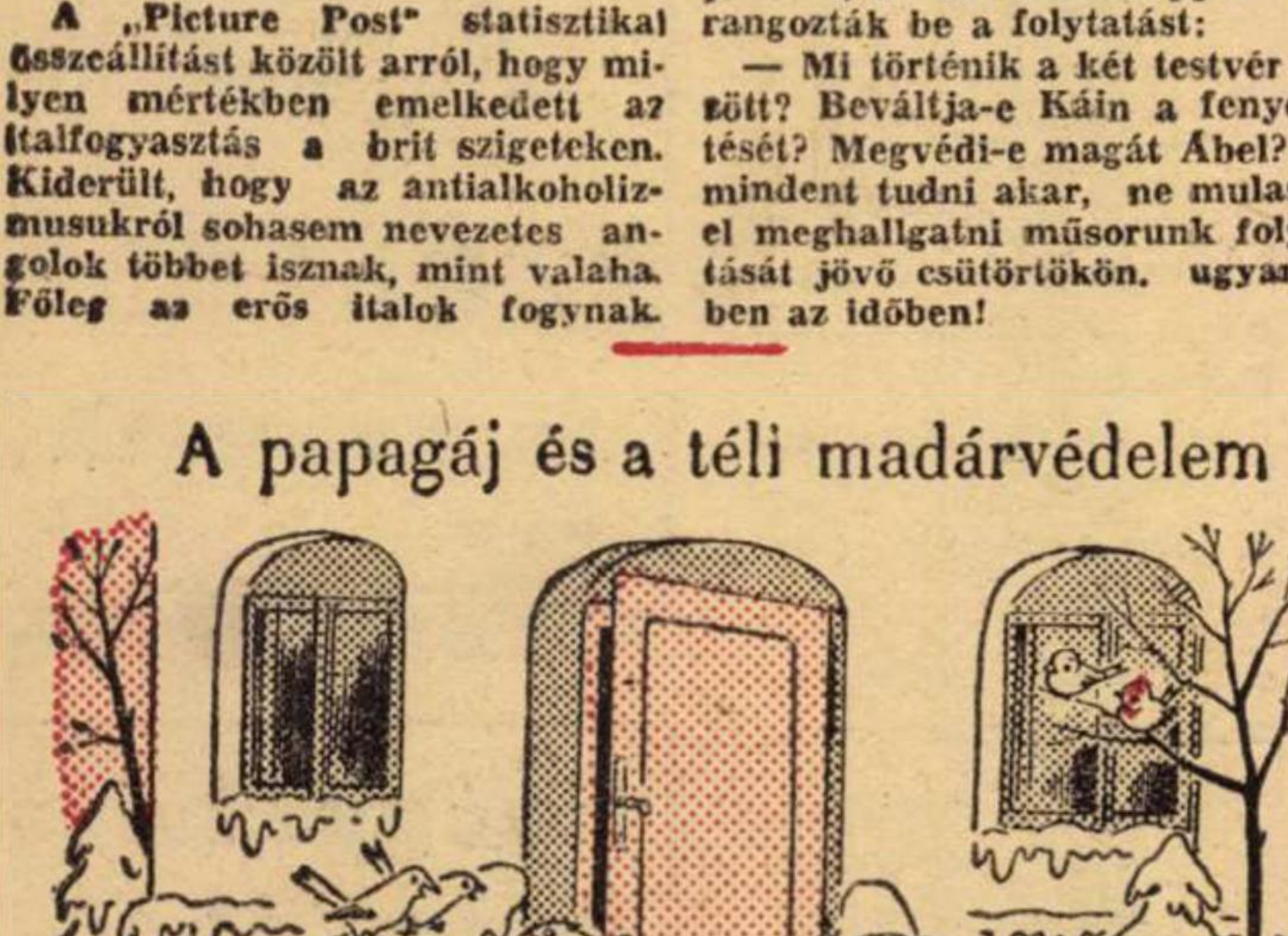

– Egy pillanat, kartársak! Szólok a gazdámnak...

gerő: 2 hét GALYATETŐ

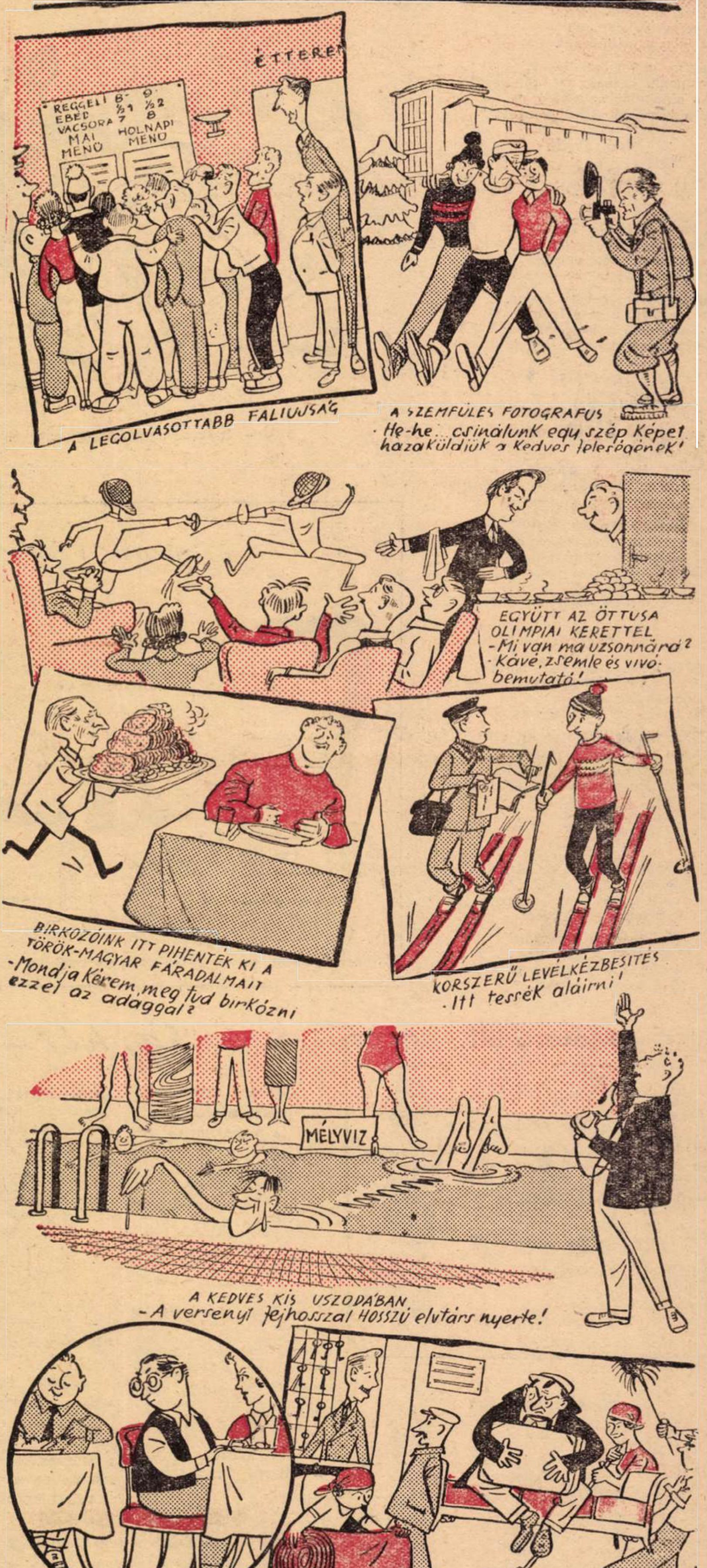
ÉTTERE
REGGELI 8 9
EBÉD ½1 ½2
VACSORA 7 8
MAI MENÜ
HOLNAPI MENÜ
A LEGOLVASOTTABB FALIÚJSÁG
A SZEMFÜLES FOTOGRAFUS
- He-he... csinálunk egy szép Képet hazaküldjük a Kedves feleségének!
EGYÜTT AZ ÖTTUSA OLIMPIAI KERETTEL
-Mi van ma uzsonnára?
-Kávé, zsemle és vívóbemutató!
BIRKÓZÓINK ITT PIHENTEK KI A TÖRÖK-MAGYAR FÁRADALMAIT
-Mondja Kérem, meg tud birkózni ezzel az adaggal?
KORSZERŰ LEVÉLKÉZBESITÉS
-Itt tessék aláírni!
MÉLYVIZ
A KEDVES KIS USZODÁBAN
-A versenyt fejhosszal HOSSZÚ elvtárs nyerte!
KIÉRTÉKELÉS
-Nézd a Szamosi megint nagyobb adagot Kapott!
MINDEN PERCÉRT KÁR
-Nem bánom, ha Ki is söpörnek. Az utolsó busszal megyek!

Röptében

Békés megye

Huszonnégy békési tsz
Képezi a méhészeket,
Bevezeti valamennyi
Az idén a méhészetet.

Hogyha netán hiba lenne,
Megmondják majd szemtől-szembe:
„Az elnökünk, az kiváló,
De a királynőnk, az gyenge..."

Ivándárda

A Sarló-Kalapács Tsz
Tehene az élen ragyog,
Két hó alatt kétezerszáz
S hatvan kiló tejet adott.

Jegyezzük fel nevét: Emma,
Ne spóroljunk itt a hellyel
S Emmácska egészségére
Koccintsunk egy kiló tejjel.

Eperjes

Az Ifjú Gárda Tsz most
Mozit csinált Eperjesen,
Ilyenféle beszélgetés
Eperjesen gyakran leszen:

„Szereted a mozit, Kati?"
„Szeretem, nincs kétség ebbe'!"
„Nohát, akkor Kati húgom,
Lépj be hamar a téeszbe!"

Fejér megye

Légi fejtrágyázás lesz majd
A kies Fejér megyében,
Pont nyolcezer holdra valót
Visznek szét repülőgépen.

Légi fejtrágyázás közben
Ilyen szót hallani főképp:
„Húzzad be a fejed, komám!
Ahun jön a repülőgép..."

Siófok

Nagy jövedelmet ért el a
Siófoki Új Barázda,
Avval a jó ötlettel, hogy
A Balaton jegét vágja.

A téesznek a bukszája
A bankókat vígan nyeli,
Megél az a jég hátán is,
Ki a jeget kitermeli.

Hódító fellépés

A New York Times az angol—amerikai közös kommunistaellenes nyilatkozatról azt állítja, hogy az „az emberi elmék meghódításáért" vívandó háborúra szólít fel.

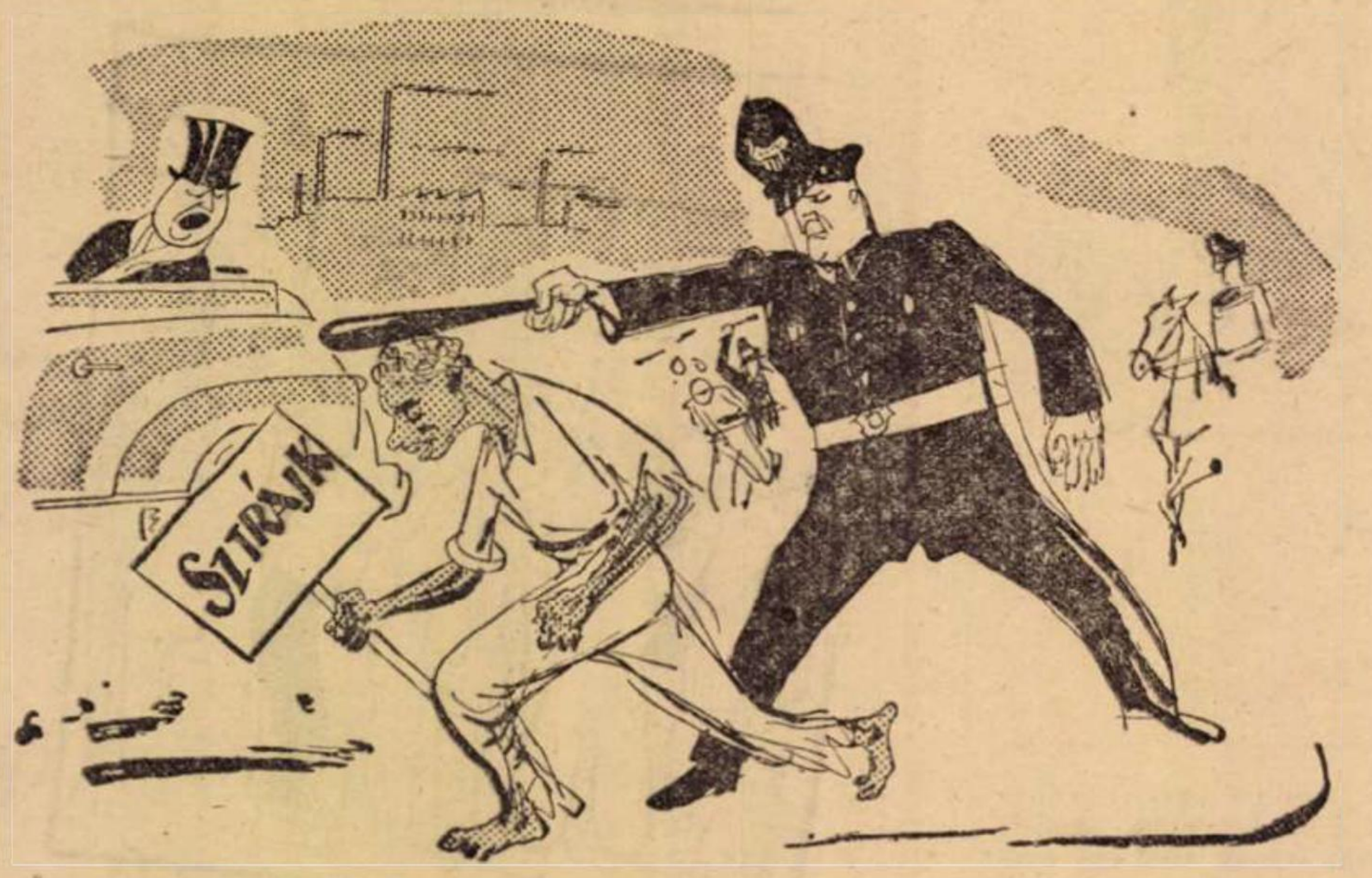

— Csak az elméjét, hogy meg ne sántuljon!

EBADTÁK FÉLÉVIJE

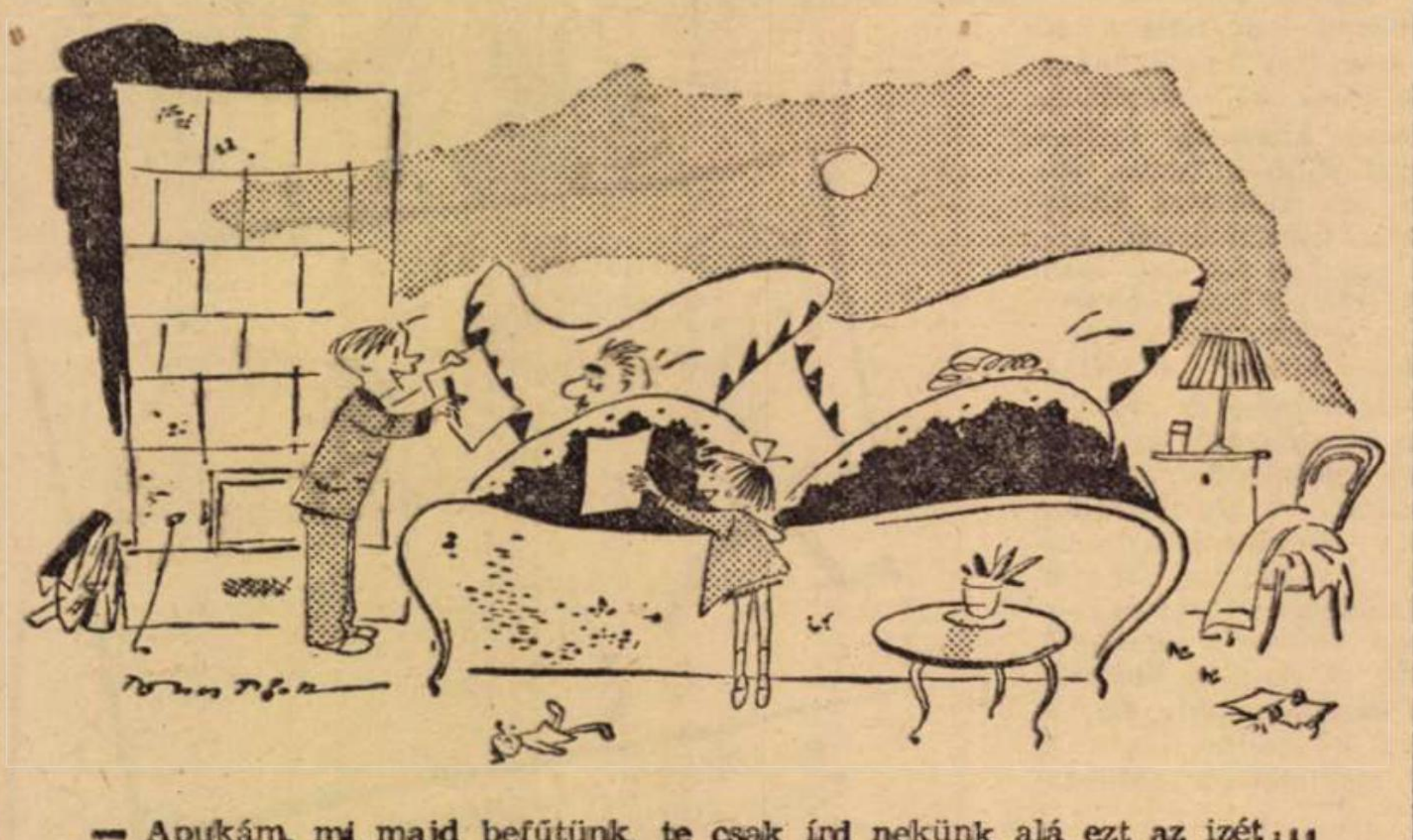

— Apukám, mi majd befűtünk, te csak írd nekünk alá ezt az izét...

A nagy pulóver

A pulóverrel tegnap délelőtt találkoztam abban az eszpresszóban, ahol immár törzsvendég vagyok.

Ott ült az ablaknál, szimpla kávét ivott narancsszörppel. Chesterfield-doboz hevert az asztalon, de Kossuth volt benne, meg egy Dunhill öngyujtó, amely azonban nem működött s ezért gyufával kínálta meg a pincér, mikor rá akart gyújtani.

A pulóver színére nem emlékszem, illetve sokféle színre igenis emlékszem, piros, kék, zöld, lila, sárga színekre s ezek gazdagon kevert árnyalataira — aztán vonalakra keresztben és hosszában, karikákra és félkörökre, négyszögekre és rombuszokra sokra, de végeredményben fogalmam sincs milyen színű volt és milyen mintázatú.

Hosszú ujjú pulóver volt és magas nyakú, olyan magas, hogy egész állig ért. Azt biztosan tudom, hogy két zippzár szelte ketté, egyik fölülről lefelé, a másik éppen fordítva.

Szelíden és nyugodtan viselkedett, nem csapott zajt, nem lármázott és nem énekelt, nem köpött a padlóra, kutya nem volt vele és hitelt sem kért, vagyis eleget tett a helyiségben kifüggesztett valamennyi tiltó tábla parancsának.

Mégis mindenki odanézett, mindenki vele foglalkozott. Egyesek ámulattal, mások irigyen, ismét mások lekicsinyelve olyan savanyúszőlősen, egy nő pedig lázasan rajzolta, másolta, talán, hogy társaságban szemléltetően gúnyolhassa, de inkább azért, hogy még aznap megcsinálja magának is.

Már-már odamentem a pulóverhez, hogy megkérdezzem, szabad-e itt ülnöm vele egy helyiségben a magam egyszerű, szürke zakójában, vagy keressek egy másik, hozzámvaló, sokkal szerényebb helyet az egyik mellékutcában, mikor megpillantottam a karikák és rombuszok között egy téglavörössel belekötött szót. „Cortina" — olvastam némán mozgó ajkakkal.

Így aztán nem mentem oda. A pulóver külföldi, nem tud magyarul s én nem tudok olaszul.

Tévedésemre csak akkor jöttem rá, mikor a pulóver, a benne ülő fiatalember szájának segítségével ékes magyarsággal a fizetőt hívta és utánozhatatlan előkelőséggel kivágott az asztalra négy forintot.

Lányi Ákos

SZÖLLÖIZ

NAGY SZÖLLŐCUKOR-TARTALOM
TÁPLÁLÓ IZLETES

Gyógyüdülés
egész télen

Hajduszoboszlón:
GAMBRINUS

Hévizen:
ZSÓFIA, BÉKE SZÁLLODÁKBAN

Penziórendszer
Felvilágosítás: IBUSZ-nál

Motorőrült,

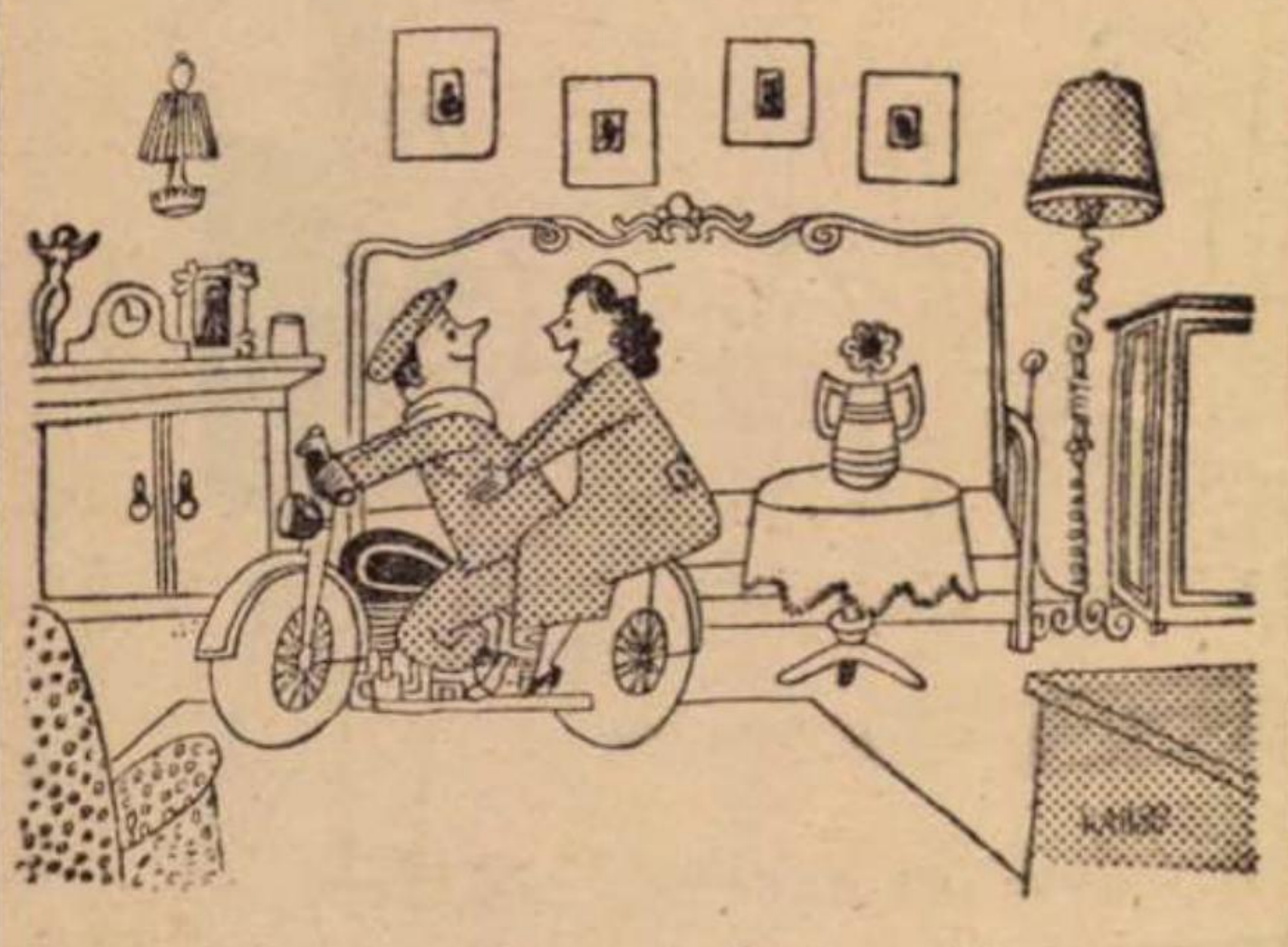

aki csak motoron tud udvarolni.

Budapesti Robinson

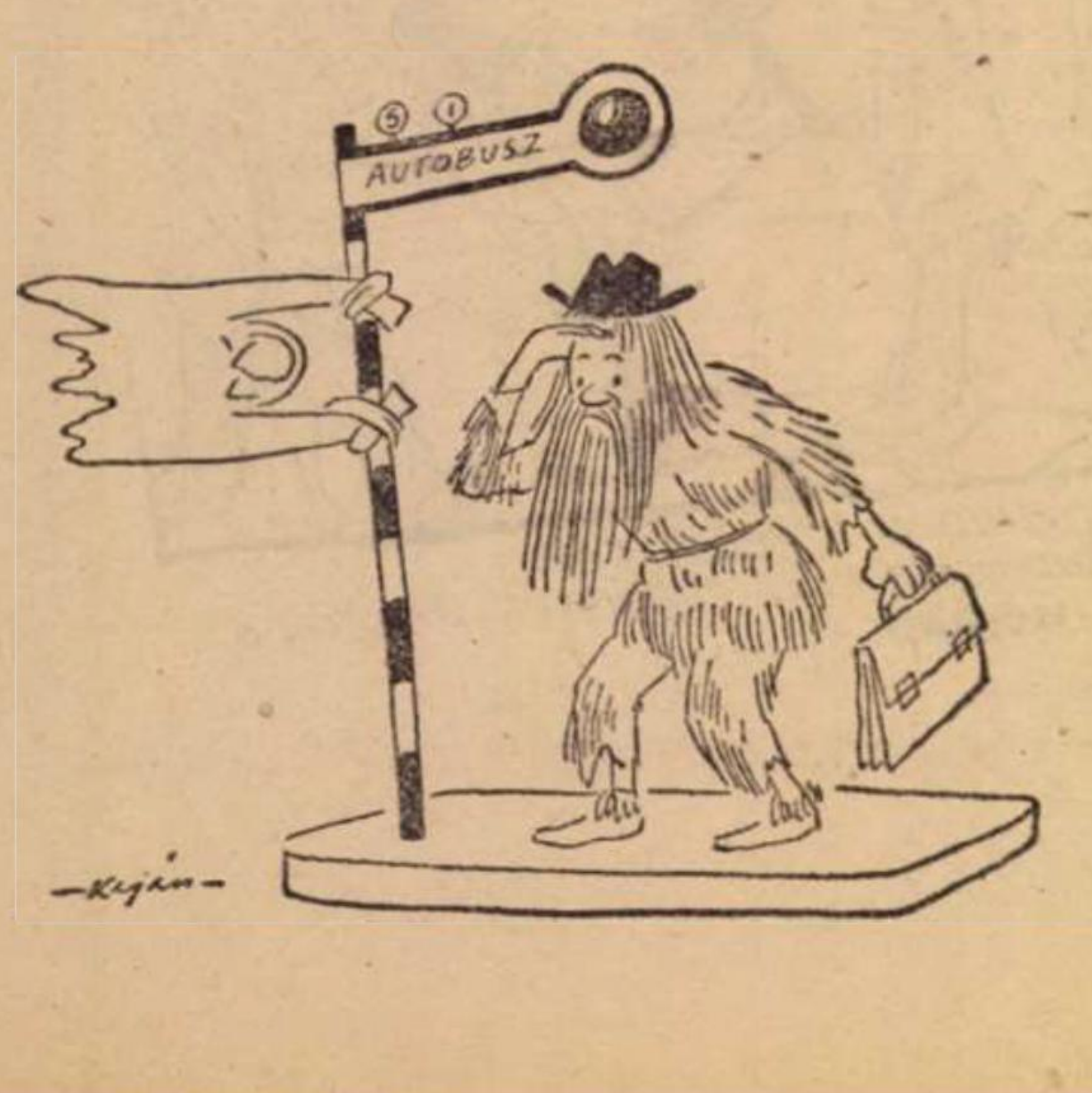

Egy hír – egy vicc

TÖBB MINT ÖTVEN BÁL LESZ MISKOLCON A FARSANGBAN

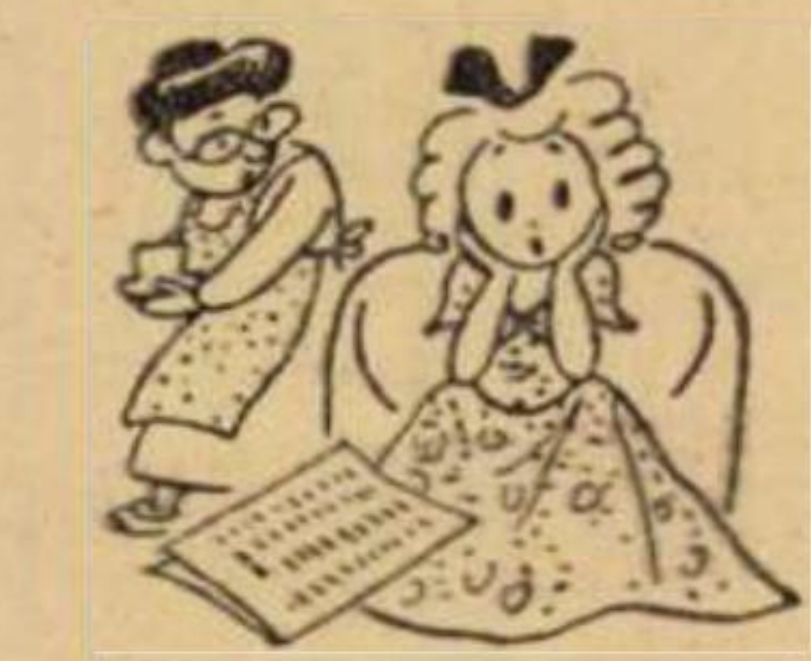

— *Min töprengsz, lányom?*

— *Ötvenszer megyek bálba az idén, egyszer csak férjhez tudok menni...*

KÉTSZEMÉLYES REKAMIÉK GYÁRTÁSÁT KEZDTÉK MEG AZ ÚJPESTI ASZTALOSÁRUGYÁRBAN

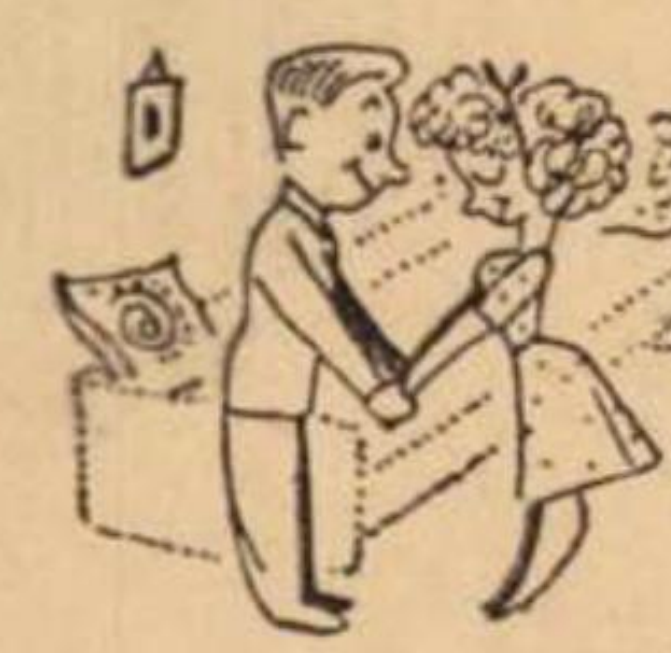

— *Kétszemélyes rekamiékat gyártanak, Mancika!*

— *Értem, Gyuri. Beszéljen a mamával...*

MEGTALÁLTÁK A 130 ÉVVEL EZELŐTT MŰKÖDÖTT SOMOGY MEGYEI OLVASÓTÁRSASÁG KÖLCSÖNZÉSI NAPLÓJÁT

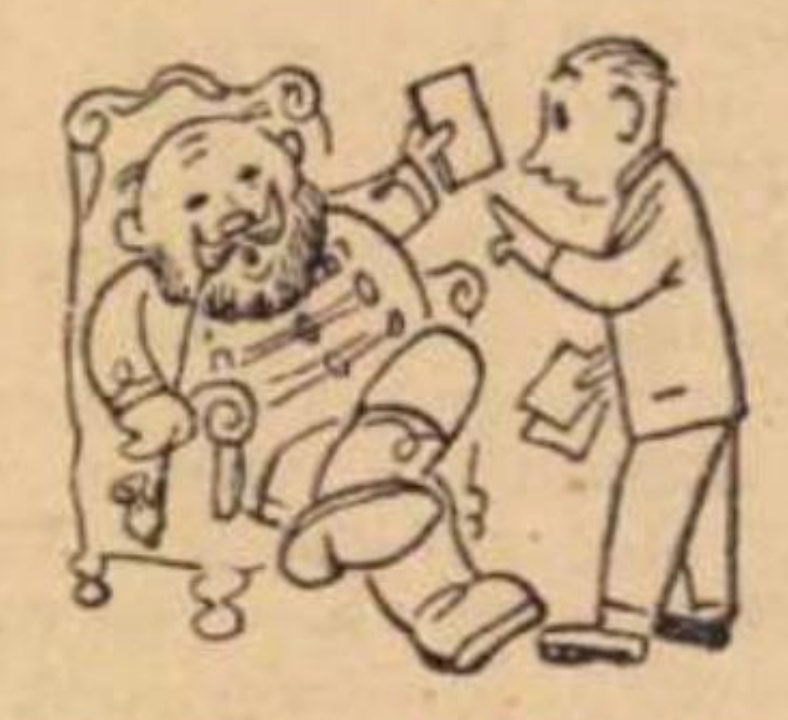

— *Miért nem hozta vissza a könyvet, bátyámuram?*

— *Százharmintz éve költsönzém, még nem vala időm ki-olvasni...*

KÉSZÜL A TERTA TÁSKARÁDIÓ

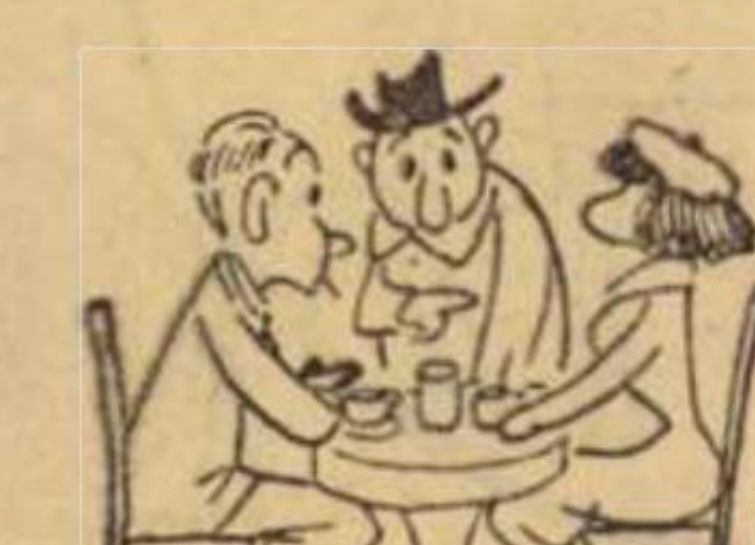

— *Nem hallották véletlenül Beethoven IX. szimfóniáját?*

— *Miért?*

— *Ittfelejtettem a táskarádiómat.*

SZÖGLETES, ÚGYNEVEZETT „FORMAKENYÉR" ÁRUSÍTÁSÁT KEZDTÉK MEG

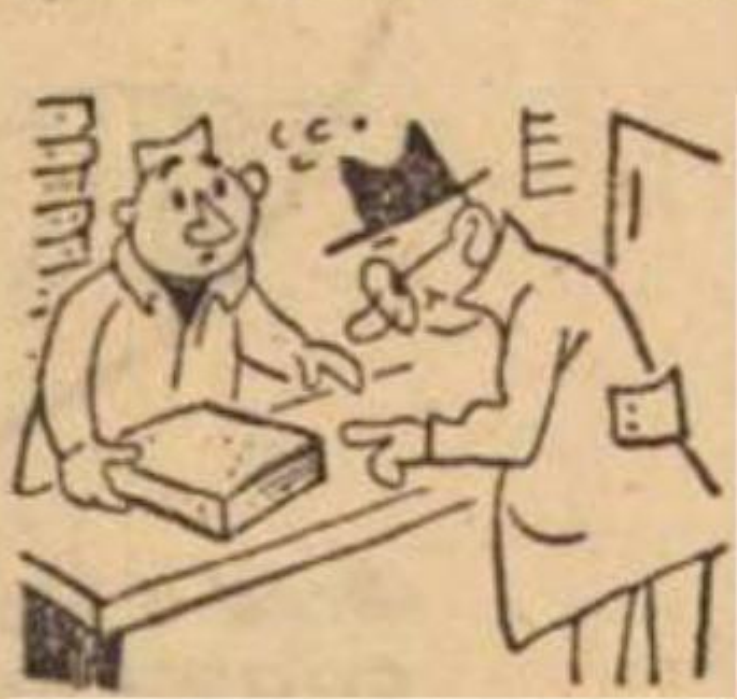

— *Ez a kenyér szakszempontból kifogástalan.*

— *Ön pék?*

— *Nem, Mértantanár vagyok.*

ORSZÁGOS GYORSÍRÓ-BAJNOKI VERSENY VOLT

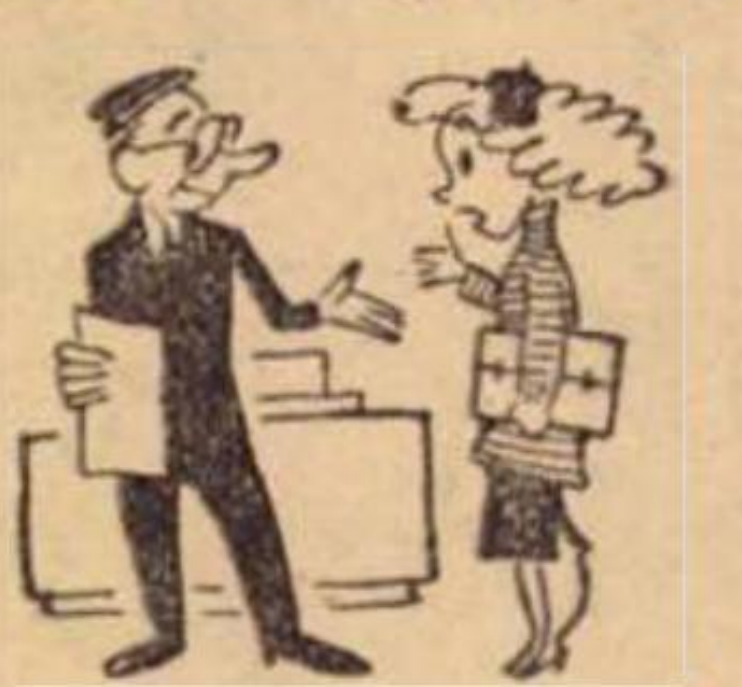

— *Csak egyet csodáltam azon a versenyen!*

— *Mit?*

— *Hogy tudnak olyan gyorsan beszélni, ahogy azok írnak...*

Kulturfront

A keretes történetekről

Nem tudom mások, hogy vannak vele, de én nem szeretem a keretes történeteket. Mindjárt megmondom, miért nem.

Tegyük fel, hogy az elbeszélés így kezdődik:

„A ligeti padon egy agg, tarfejű férfiú ült, arcán millió ránc, sárga szakállát őszi szelek tépték. Elgondolkozva nézegetett egy hazafelé cammogó hőscincért, Kisvártatva megjelent egy élemedett korú, hajlott hátú férfi és két cinege lába közé szorítva törökbasa-fejű botját, melléje telepedett. Ekkor a sárgaszakállas villámgyorsan megfordult és mesélni kezdett:

— Uram, negyvenegy évvel ezelőtt fiatal voltam és szép és okos és gazdag. Akkor még nem gondoltam volna, hogy ez lesz a sorsom. De akkor az történt egy hőgutás, madárcsicsergéses napon, július huszadikán, este félnyolckor, talán már háromnegyed is lehetett...“

Igy kezdődik az elbeszélés. Aztán megtudom, hogy a jelzett időben a hős, aki akkor még hódítókülsejű fiatalember volt, fütyörészve, hányaveti léptekkel elindult leánykérőbe...

— Csak menj, te szegény! — gondolom magamban. — Te még nem tudod, amit én tudok. — Ugy érzem magam, mint egy isten, aki hivatalból mindent tud. Nem szólok azonban egy szót sem, mert egy jóravaló isten nem fecsegi el a jövendőt. Szótlanul és titokzatosan ülök, mint egy bálvány, tömjénfüst helyett pipafüstbe burkolózva és azt hiszem kifürkészhetetlen mosoly lebeg az arcomon.

Közben a hős nem tétlenkedik. Egy zivataros éjjelen megszökteti a lányt, útközben harcbakeveredik harminc állig felfegyverzett, elvadult ingatlanügynökkel és amikor az imádott nő elhagyja, beáll egy cirkuszba. Egy este elfelejti kifeszíteni a kötelet és majdnem lezuhan a szédítő mélységbe...

Bevallom őszintén, én nem tudtam ezen izgulni, nem tudtam könnyeket ejteni. Bízvást megtettem volna, ha nem látom állandóan magam előtt a ligeti padon ülő szép, gubancos szakállú öregembert. Szegénykét nem tehetik el láb alól, nem eshet le a kötélről, hanem meg kell öregednie, hogy majdan elmesélhesse ezeket a dolgokat, lélegzetelállító memóriával.

Az az érzésem, mintha valahonnan a magasból, a felhők mögül kukucskálnék le erre a könyvre. Olvasás közben mosolyognom kell, mert ne tessék haragudni, de olyan komikus, amikor ez a fiatalember, akiből derék tata lesz, így ugrándozik egy nő körül, hihihi, aztán, amikor az asszony elhagyja és ő felköti magát egy hózentrágerral, de levágják, hahaha, hát, amikor a kötélen balettet táncol és majdnem lepottyan, akkor jaj, meg kell szakadni a röhögéstől...

Hirtelen leteszem a könyvet.

Hm, lehet, hogy tegnap én is ilyen vicces voltam, amikor féltékenységi jelenetet rendeztem, mert a feleségem nem tudott elszámolni öt perccel vagy amikor patáliát csaptam a hentesnél, mert sok mócsingot kaptam, vagy amikor az előléptetés reményében osztályvezetőm bölcsességét magasztaltam és Kanthoz hasonlítottam?

Lehet, de nekem megvan az az óriási előnyöm, hogy nem tudom, mi lesz velem, ha leteszem a könyvet. Könnyen megtörténhet, hogy zord társbérlőm belép és közli: átengedi a lakásrészét, mert nem akarja tovább zavarni az életemet. Lehet, hogy nyertem a totón és ezt óvatosan tudatják velem. Minden lehet. Megeshet, hogy kardkovácsként halok meg, vagy tán nem is halok meg...

De elbeszélésem hőse hiába erőlködik. A mese végére fogatlan papuska lesz és reszkető hangon mondja ki az utolsó sort:

— Ez volt kérem az én életem története. Fizet egy pohár sört?

Hát ezért nem szeretem a keretes történeteket.

Szerény véleményem szerint az író legyen olyan, mint a villamoson szolgálatot tevő füttyös, aki állandóan azt kiabálja: „Üresen jön utánunk a következő!“ Ő is tudja, hogy nem jön, de nem árulja el nekem, én is tudom, hogy nem jön az üres kocsi, még is várok, reménykedem, hátha...

Ezt a csodálatos érzést ne vegyék el tőlem!

Mikes György

A hosszú darabok kártyapartija a Művész-klubban

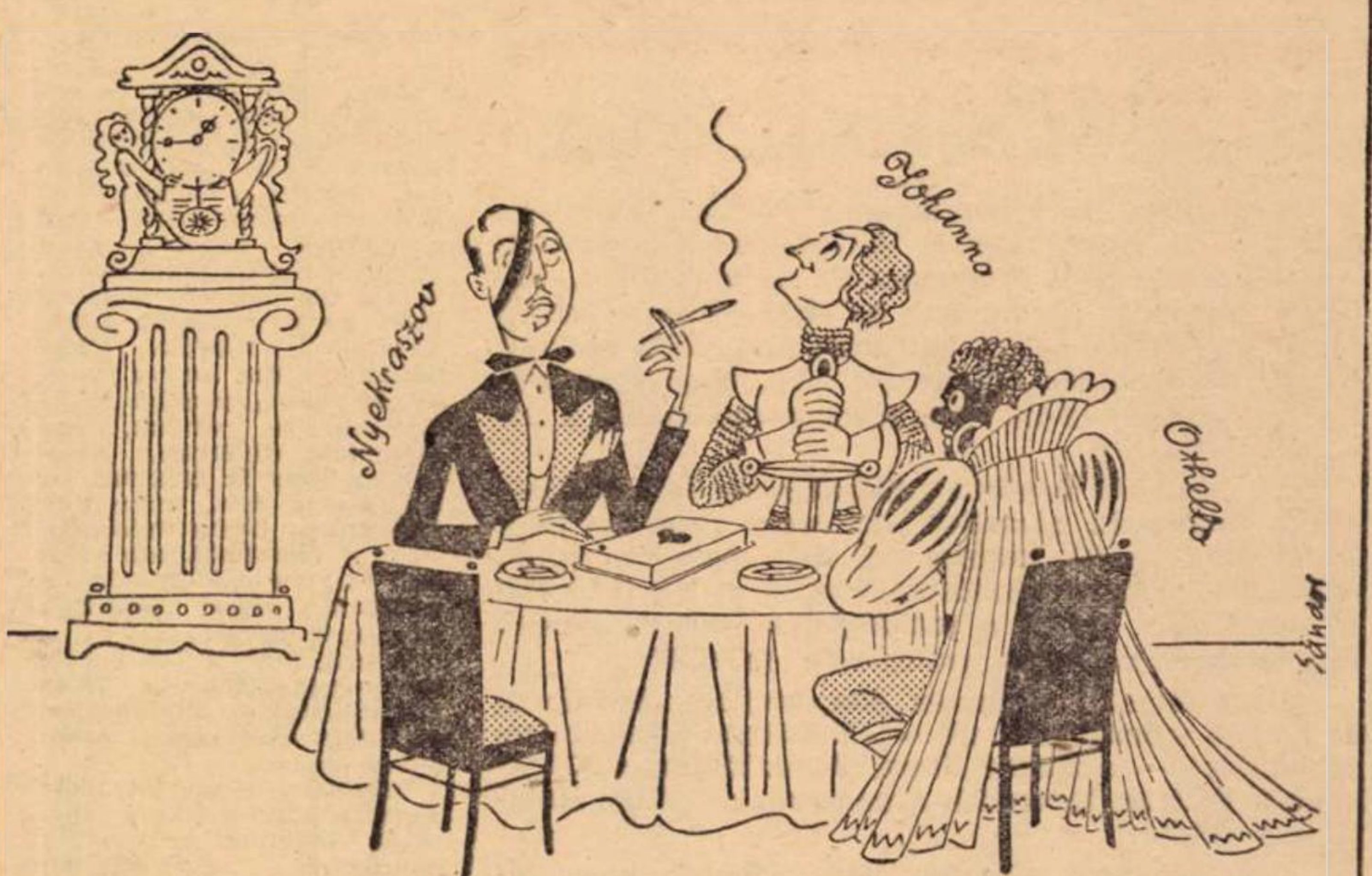

— Mindjárt egy óra... Most már nemsokára jön a Richard is és kezdhetjük a partit.

Alkotás közben

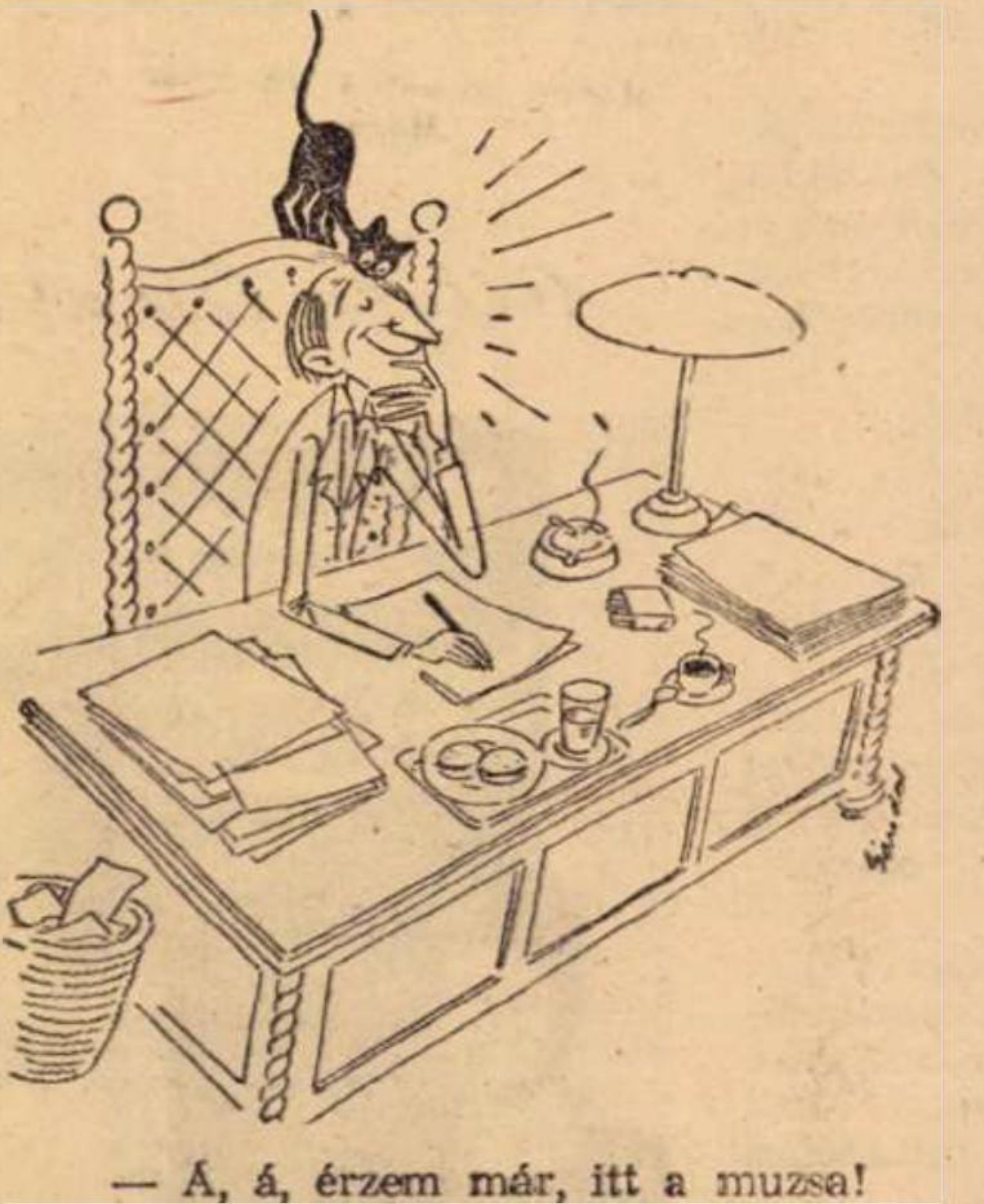

— Á, á, érzem már, itt a muzsa!

AZ OPERÁBAN

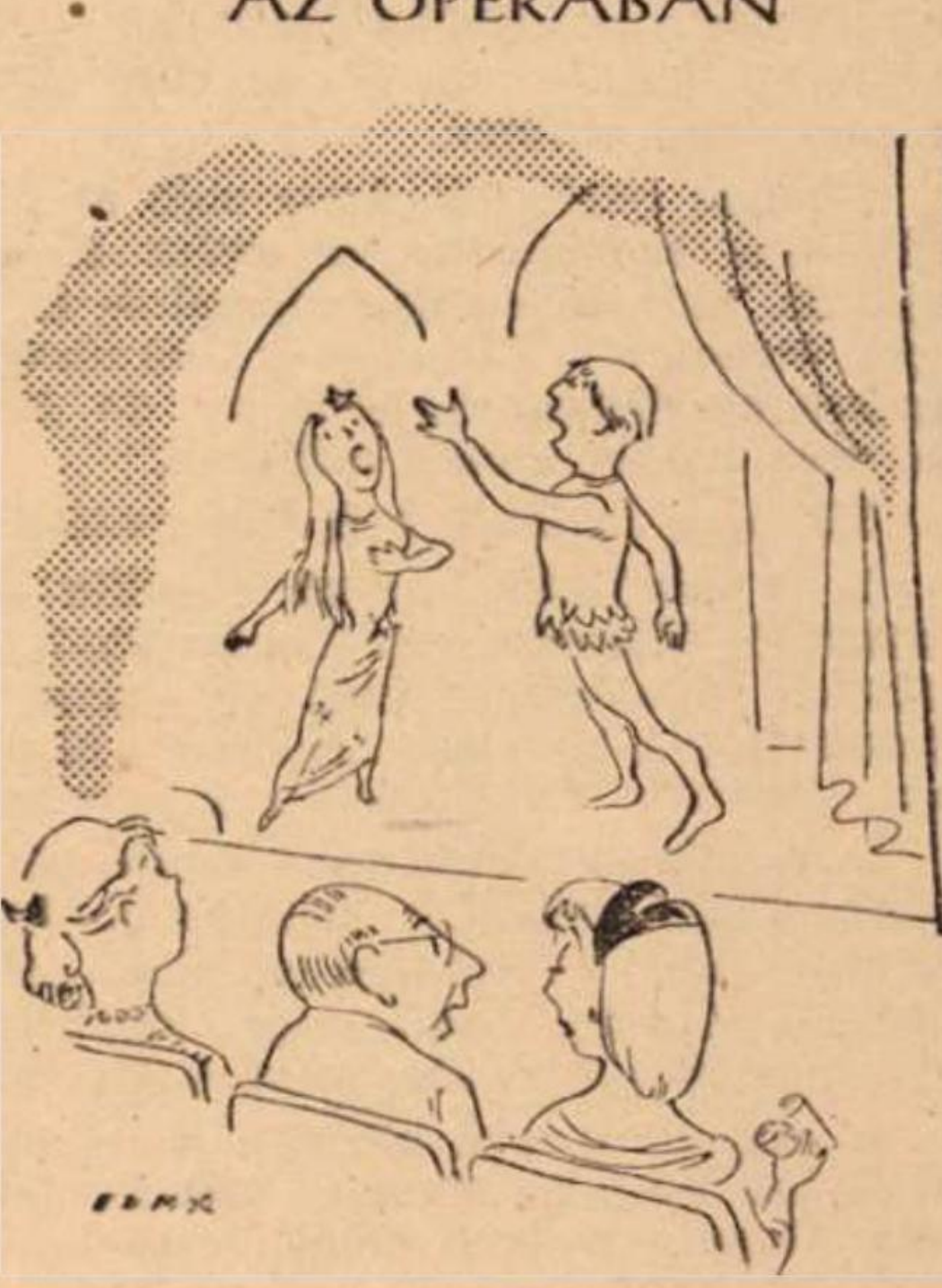

— Látod, vannak még szerény emberek. Ez se valami nagyhangú alak!

ÚJ MAGYAR VÍGJÁTÉK-SIKER A JÓZSEF ATTILA SZÍNHÁZBAN

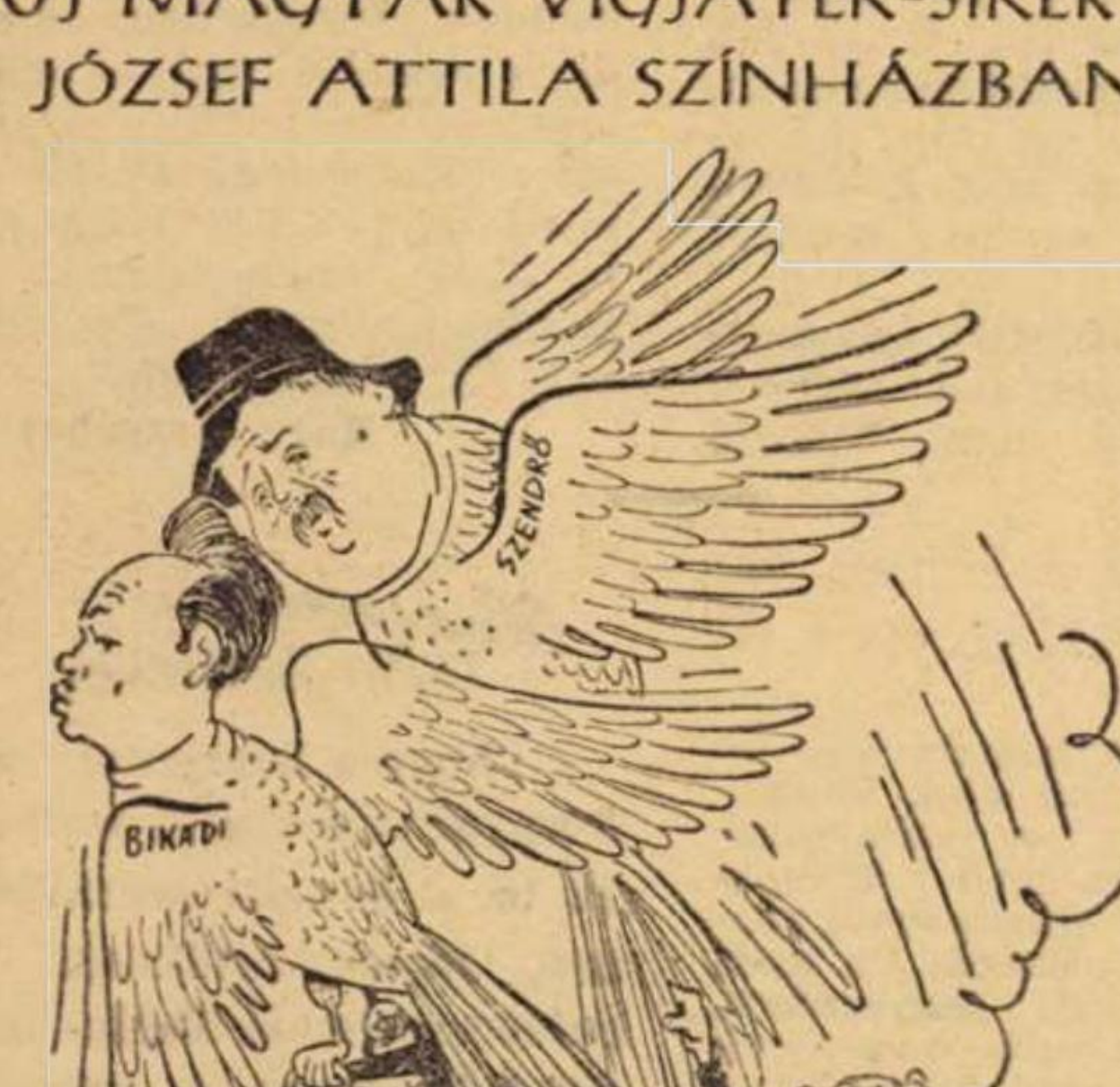

Az az érzésünk, hogy nemcsak a két női főszereplő, hanem a közönség is sokáig vissza fogja tartani a „Vándor-madarakat“.

Az író otthon

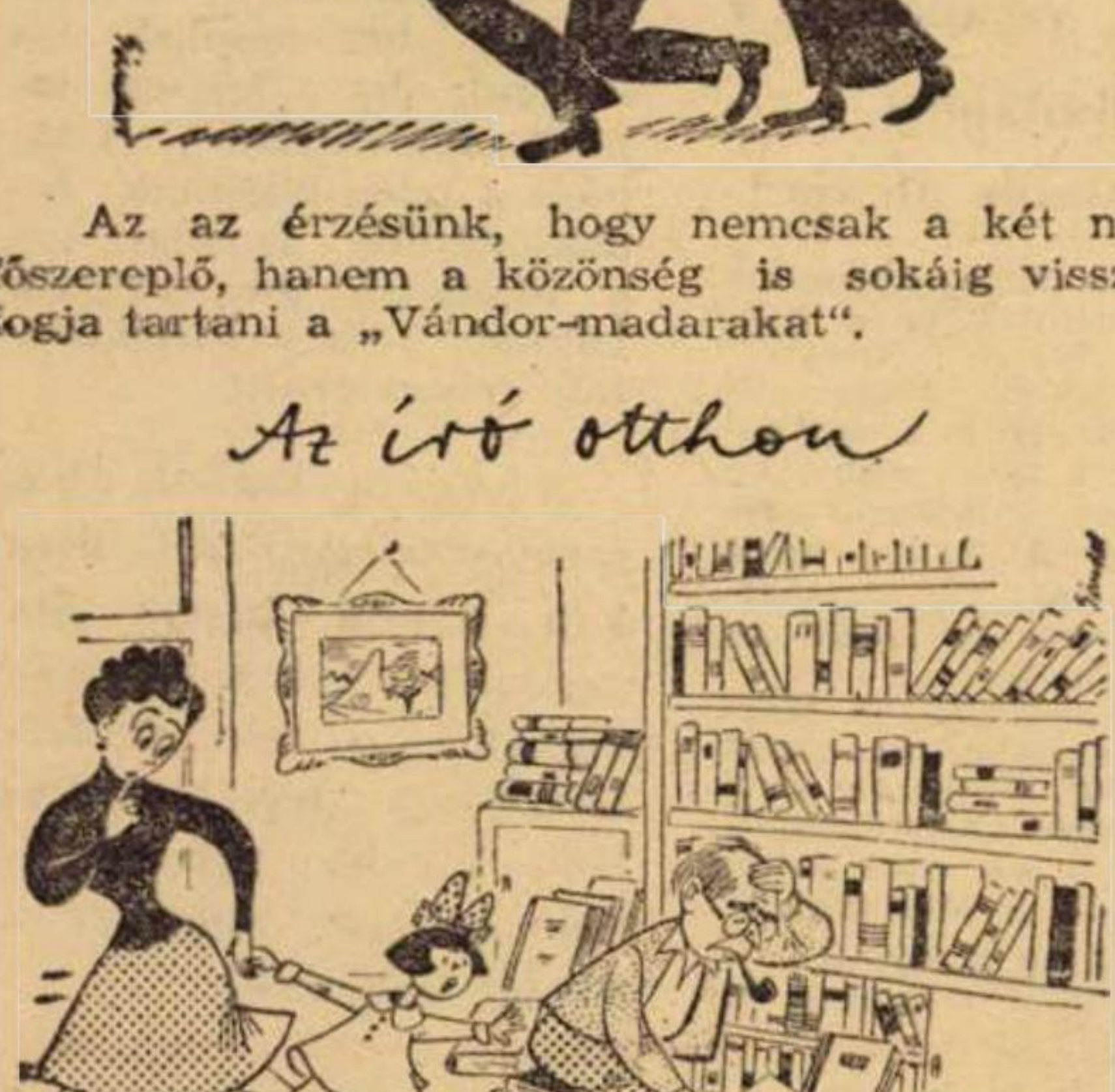

— Pszt, ne zavard a papát... Most keresi a témát, új, mai tárgyú novellájához...

Két pillanatkép a RÁDIÓ székházában

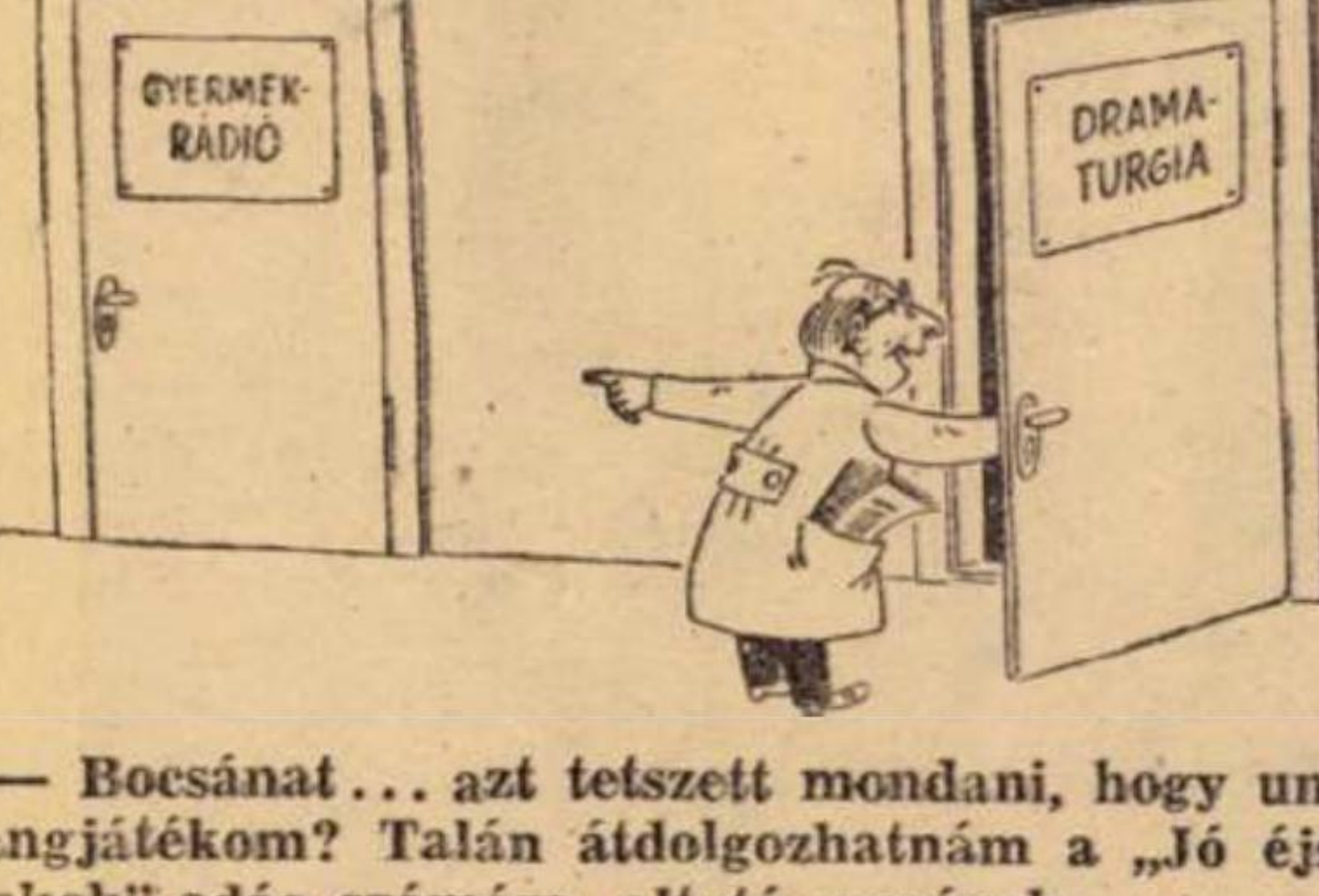

— Bocsánat... azt tetszett mondani, hogy unalmas a hangjátékom? Talán átdolgozhatnám a „Jó éjszakát gyerekek”-adás számára, altató mesének...

A rádió rendszeresen ad műsort „nagymamák kívánsága szerint”.

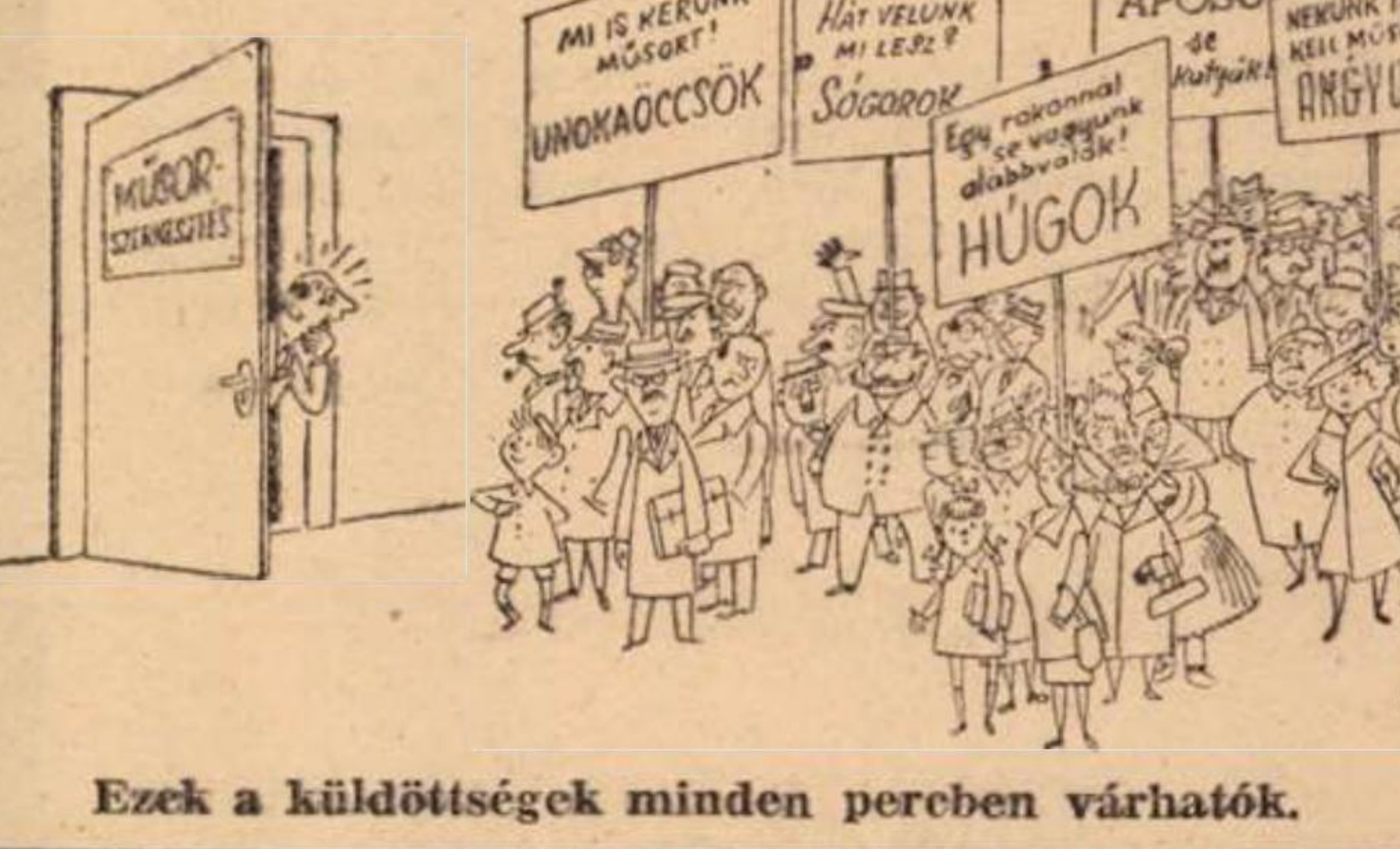
MŰSORSZERKESZTÉS
MI IS KÉRÜNK MŰSORT! UNOKAÖCCSÖK
HÁT VELÜNK MI LESZ? SÓGOROK
AZ APÓSOK se kutyák!
NEKÜNK IS KELL MŰSOR! ANGYOK
Egy rokonnál se vagyunk alábbvalók! HÚGOK

Ezek a küldöttségek minden percben várhatók.

jégvirág regék

Új irodalmi műfajra szeretném felhívni a közfigyelmet. Kritikusok, lektorok sürgős segítségére lenne szükség, annál is inkább, mert nem hivatásos írók művelik, hanem maga a nép, a nép, mely a fagyhullámban elkeseredetten topog, és közben a villamosablakok ízléses, jégvirágos mintái közé feljegyzi, amit a szíve diktál.

Leggyakoribb az ablakon: **MIRELIT KOCSI.** Ebben csak a költőhöz méltó tömörséget méltányolhatjuk.

Mások egyetlen drámai feljajdulásban fordulnak az illetékesekhez: **MIKOR FŰTIK A VILLAMOST?**

Megvallom, nem kedvelem a kitaposott úton haladókat, akik ilyesmikkel lépnek a nagyközönség elé: **ITT ÜLNÖD, FAGYNOD KELL!** Valódi jégköltő húszfokos hidegben se feledje a legnagyobbak iránti tiszteletet.

Nyilván a sematikustól irtózó fiatalember bontogatta eképpen elgémberedett szárnyait: **JÉGVEREM JAJ JA.** A mű töredék maradt, szerzője a második jaj közben a hírek szerint megfagyott és leszállt.

A hatos villamos ablakán feltűnt egy jégbeszabott költemény, melynek derűs, optimizmusa megjelenése után nyomban tömegeket vonzott. Az ablakon az alumínium-edény ötletpályázatának plakátja díszelgett, a nagy kérdéssel: **VAN EGY JÓ ÖTLETE?** Költőnk mellé írta: **NYÁR.**

(p. a.)

KÖRHINTA

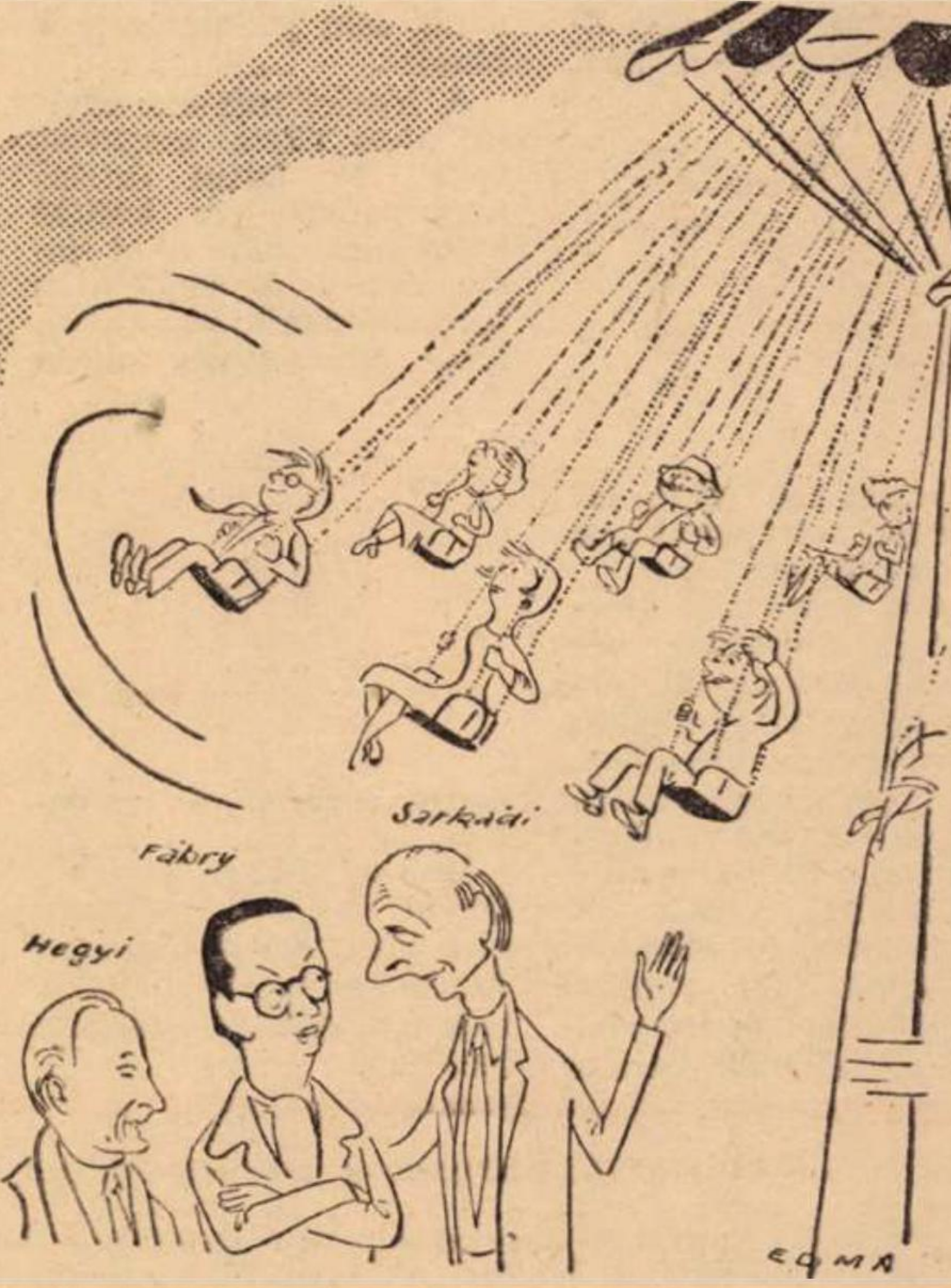

— És mondd, meddig tart a menet?
— Ahogy ezt elnézem, jövőre is menni fog.

Le a bürokráciával!

Rossz ebéd, még rosszabb levél

A Színház- és Filmművészeti Főiskola hallgatóinak a 3. sz. Közétkeztetési Vállalat szállítja az ebédet. Egyszerű bővített mondat ez, amelyben a „szállítja" a mondat állítmánya, az ebéd pedig a panasz tárgya. Kifogásaiknak a hallgatók az e célra szolgáló panaszkönyvben szoktak hangot adni. Négy diák aláírásával január 18-án ez a néhány sor került a panaszkönyvbe:

„A mai ebéd minősíthetetlenül rossz volt. Különösen a tökfőzelék ehetetlen. Az egész ebédet a moslékba öntötték ki. Nagyon sok diák nem reggelizik, máskülönben is vizsgaidőszak van és ez az ebéd teljességgel nem fedezi a szükségletet. Kérjük, vegyék figyelembe kérésünket, amely nem az első."

Mint látható, a panasz éles bírálatot tartalmaz, de hangja mértéktartó, sőt — ellentétben a szóbanforgó ebéddel — csaknem finom. Fejes Endre, a Közétkeztető Vállalat igazgatója a panaszra az alábbi levélválaszt küldte:

„Meglepetéssel olvastuk panaszkönyvi bejegyzésüket a f. hó 18-án felszolgált ebéd ellen. A különösen kifogásolt tökfőzelék kitűnő Mirelite készítmény volt. A fasírozott hús ugyancsak ízletes és mindenképpen megfelelő volt.

Hogy némelyek az Elvtársak közül nem reggeliznek és csak az ebéddel kívánnak jóllakni, ez igen sajnálatos körülmény, de az ebéd árából nem futja az egész napi ellátás.

Nagyon csodáljuk, hogy még az olyan étkezők is, akik nem reggeliznek, az egész ebédet a moslékba öntötték. Ez valóban nagy fényűzés és nem vall egészséges étvágyra. Tárgyilagos bírálatokat mindenkor igyekszünk érdemben elintézni, de jelen észrevételeiket nem tudjuk annak tekinteni."

Ehhez a levélhez kell kommentár. Éspedig:

1. A tökfőzelék kitűnő Mirelite készítmény volt. Valószínű. Márminthogy lánykorában. Mireliték a főzelékhez tudvalevőleg csak az alapanyagot adják. A Mirelite-tök a konyhán cseperedik főzelékké, s ott térhet rossz útra, ha a szakács nem viseli gondját.

2. A hús mindenképpen megfelelő volt. Valószínű. Márminthogy szállításra megfelelő. Nem képzelhető el ugyanis, hogy az étkezés céljaira megfelelő húst a kosztoló diákság csak azért kidobja, mert bosszantani akarja a Közétkeztetési Vállalatot.

3. Egy diák sem követeli a Közétkeztetési Vállalattól azt, hogy az ebéd az egésznapi táplálkozást pótolja. Hogy némelyek délben esznek először, azt csak azért említették meg, mert valóban rossznak kell lennie annak az ebédnek, amelyet még egy farkaséhes fiatalember sem eszik meg. Éppen ezért:

4. Az igazgató elmélete az étvágyról valósággal kacagtató. Annak van tehát egészséges étvágya, aki az ehetetlent is megeszi? Nem. Annak már beteges étvágya van. S vajon mi a nagyobb fényűzés: moslékba önteni az élvezhetetlen eledelt, vagy élvezhetetlen eledelt készíteni?

5. Kérjük Fejes igazgatót: tekintse jelen észrevételeinket tárgyilagos bírálatnak, intézze el érdemben, vagyis kövesse azokat az üzemi konyhákat, amelyek az utóbbi időben jelentősen megjavították munkájukat. És küldjön ízes ebédeket ízetlen levelek helyett.

—l—é

Mi lesz a bikával?

Még 1955. november 15-én a körzeti állatorvos és a tanács állattenyésztési előadója közösen megállapították, hogy a Tüzes nevű vácegresi bika érdemtelenül fogyasztja az apaállatok részére tárolt takarmányt, ezért javaslatot tettek a kiselejtezésére.

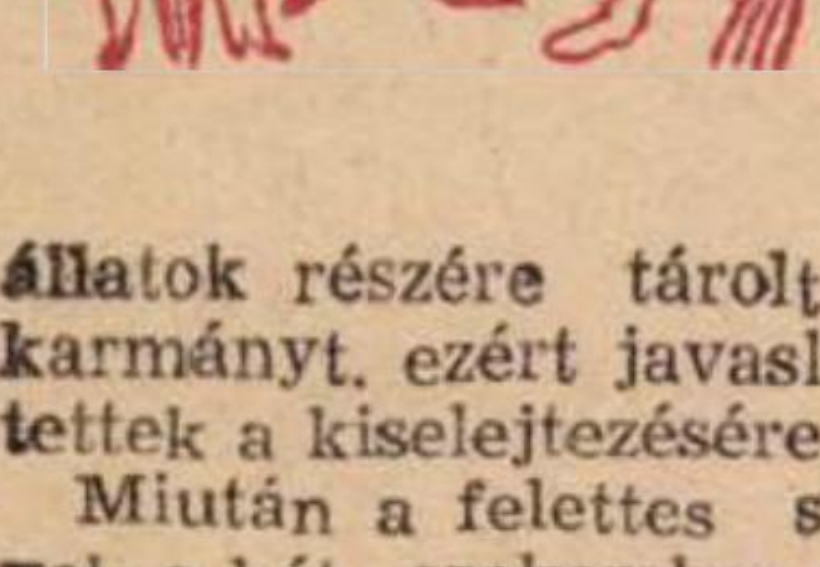

Miután a felettes szervek a két szakember véleményét jóváhagyták, értesítettük az Állatforgalmi Vállalat aszódi kirendeltségét, hogy a bikát szállítsák el a vágóhídra. Egyben azt is közöltük az állatforgalmival, hogy a mintegy száz forintot kitevő hajtási díjat vonják le a bika árából és fizessék azt ki a hajtónak, mert a tanácsnak nincs erre fedezete.

Az aszódi kirendeltség azonban többszöri sürgetésünk ellenére még a mai napig sem jelentkezett a bikáért.

A kiselejtezés óta eltelt idő alatt Tüzes megevett vagy 1200 forint értékű takarmányt — a hajtási költségnek több mint tízszeresét — és egyáltalán nem szomorkodik azon, hogy előbb-utóbb úgyis hagymás rostélyos lesz belőle . . .

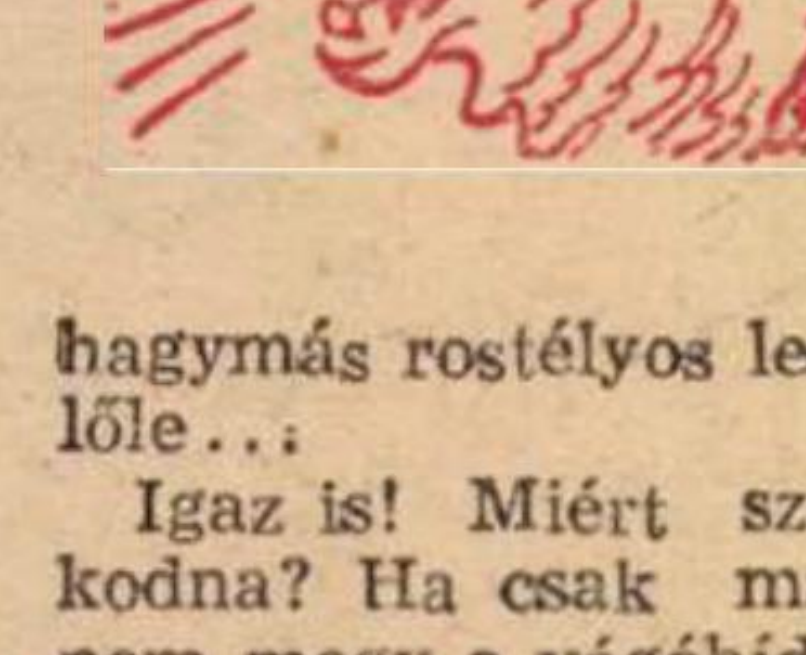

Igaz is! Miért szomorkodna? Ha csak magától nem megy a vágóhídra, az Állatforgalmi Vállalattól a végelgyengülést is megérheti . . .

Hangos híradó — hangszóró nélkül?

Egy nem kettő — ezt mindenki tudja. Ezért érthető, hogy rögtön észrevettük: a mözsi posta a község részére, a hangos híradóhoz megrendelt két hangszóró helyett, csak egyet kézbesített címünkre. A két hangszórót még a múlt év decemberében vásároltuk a RAVILL 9-es fiókjánál. Azt annak rendje és módja szerint ki is fizettük, és vártuk, hogy címünkre elküldjék. Nemsokára meg is érkezett a küldemény fele, azaz: egy hangszóró. Hiába reklamáltunk a feladónál, azt válaszolták, érdeklődjünk a postánál, vagy rendeljük meg mégegyszer.

Írtunk már a posta csomagnyomozójához, a 70-es postahivatalhoz Budapestre, de eddig még semmi eredmény nincs.

Véleményem szerint, akár a posta, akár a feladó hibájából veszett el a második hangszóró, semmiképpen sem igazságos az, hogy mások hanyagsága miatt mi fizessünk rá.

A hangoshíradó-berendezés építése a községpolitikai tervünkben szerepel. A vezetékeket már kiépítették, csak még ez az egy hangszóró hiányzik a befejezéshez.

Martin Józsefné VB-titkár
Mözs

A szerelem vak

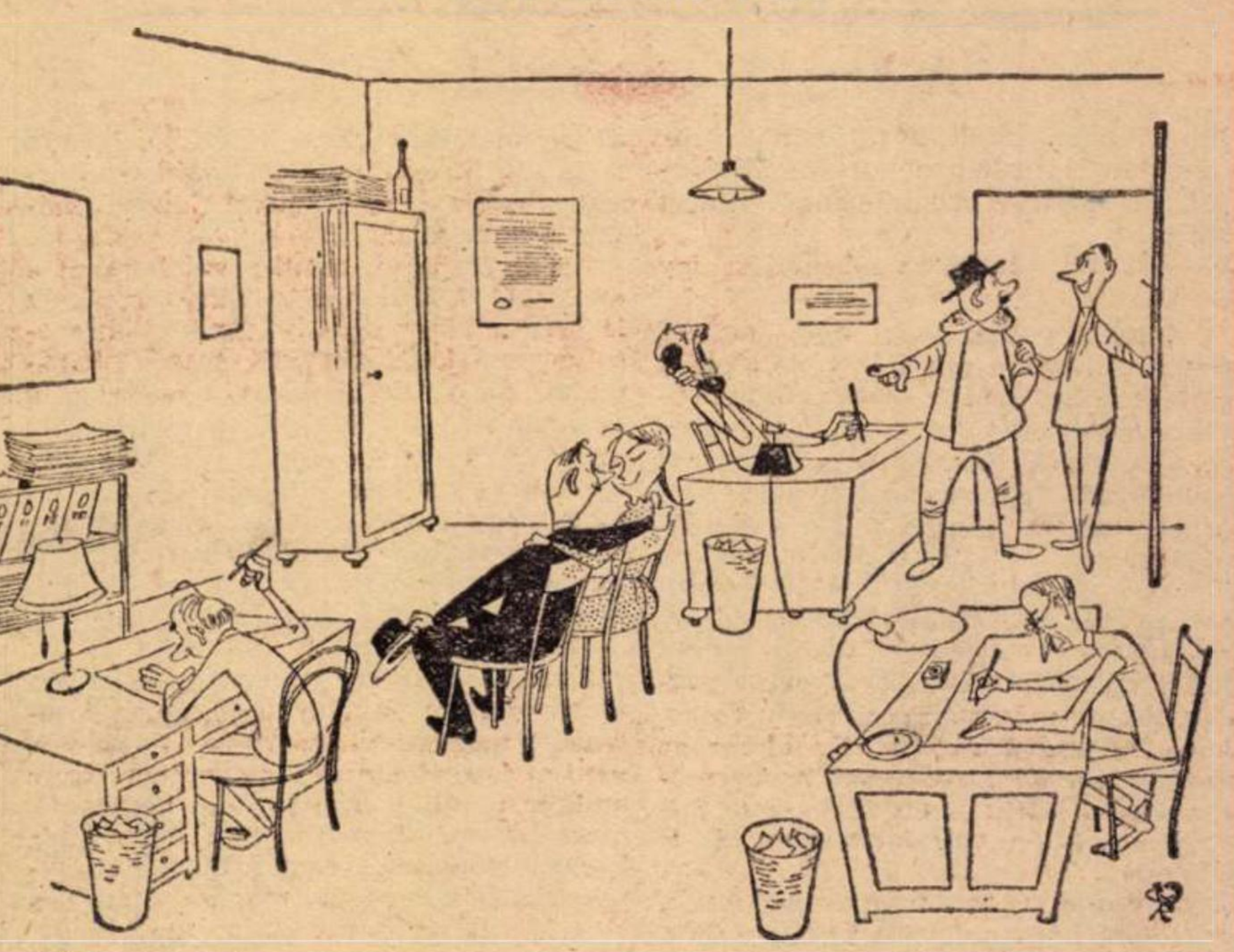

— Hát ezek kik?

— Ez a helyiség azelőtt mozi volt, s ők még nem vették észre, hogy a mozit közben áthelyezték . . .

Milyen lesz az aktatermés?

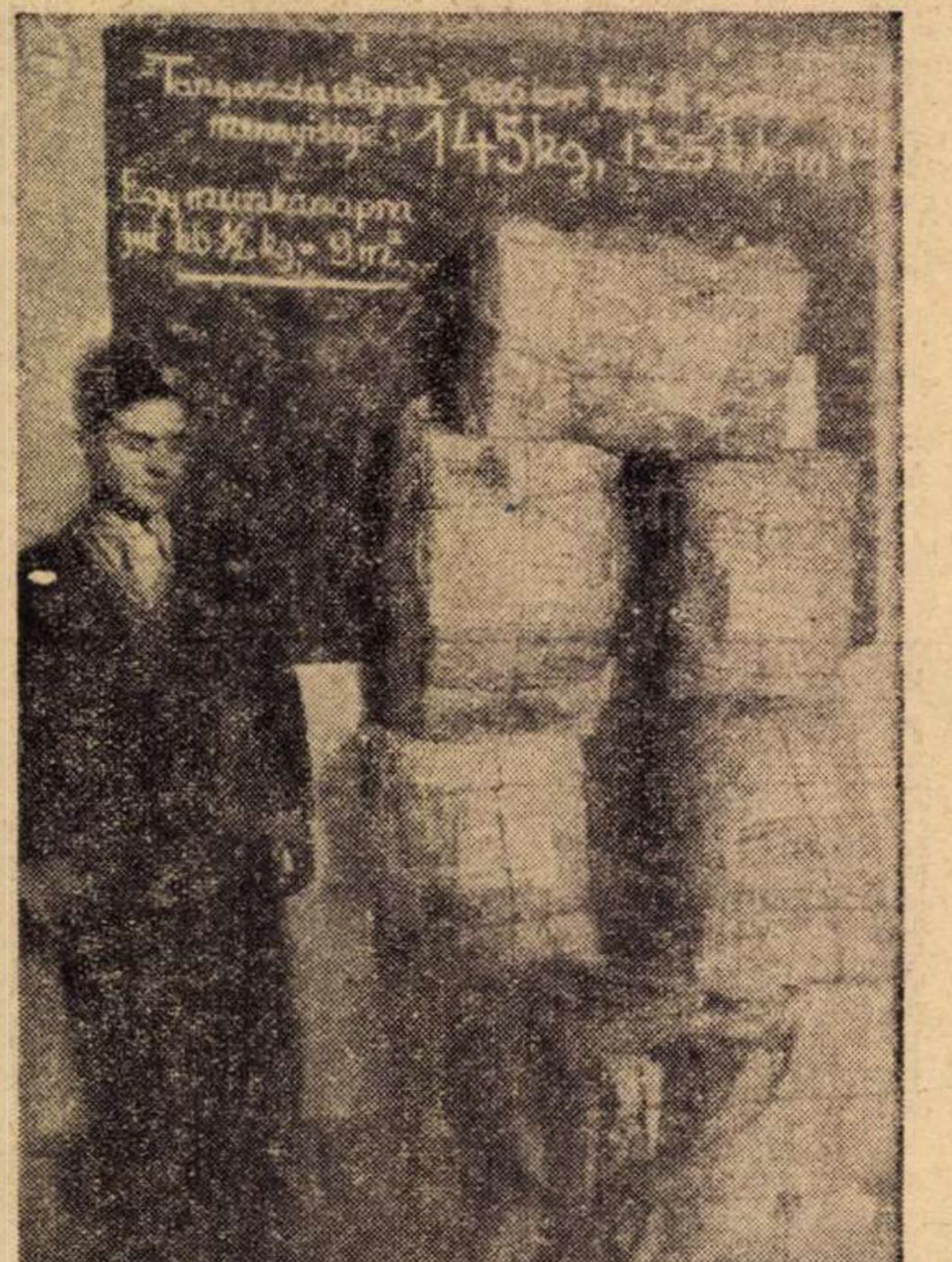

Azt, hogy 1956-ban milyen lesz a termés a Kiskunhalasi Tangazdaságban, azt nehéz lenne előre megmondani. Annyi azonban bizonyos, hogy a gazdaság aktatermelésben nem fog lemaradni. Ehhez minden támogatást megkapott felettes szervétől, a Földművelésügyi Minisztériumtól.

Az 1325 holdon gazdálkodó tangazdaságnak 145 kilogramm nyomtatványt küldtek az 1956-os évre.

Ha napokra osztjuk el ezt a kisebb hegynek is beillő nyomtatvány-mennyiséget, könnyen kiszámíthatjuk, hogy naponta több mint félkiló nyomtatvánnyal kellene megbirkózniok a gazdaság adminisztrátorainak.

Ezekután csak az lenne a kérdésünk, hogy akkor, amikor minden területen harcolunk az adatszolgáltatások leegyszerűsítéséért, amikor takarékoskodunk a papírral, miért van szüksége a tangazdaságnak ennyi nyomtatványra? Mennyiben segíti a 145 kilogramm nyomtatványmennyiség a tangazdaság munkáját?

Bizonyára ezen gondolkozik a képen látható fiatalember is. Helyes lenne, ha ugyanezt tennék az illetékesek is.

Sáránszky János
Kecskemét, Rákóczi út 3.

Miért megy a gyerek Kispestre?

Judit készülődik az orvosi vizsgálatra. Szokatlanul alapos mosdás, tiszta fehérnemű, gondosan megstoppolt harisnya — mert ezek a kislányok megnézik ám egymást. Az én dolgom meg az, hogy tízóráit csomagoljak — de sokat!

— Csak nem mentek a világ végére? — kérdezem gyanakodva.

— A világ végére ugyan nem, de azért Kispest is elég messze van. Mire megjövünk, késő délután lesz — feleli kislányom.

— Kispestre?! . . .

— Igen. A Mártáék iskolája is ott volt — mondja kissé mentegetőzve, mert mint szakképzett SZTK-jogosult, tudja jól, hogy lakásunkhoz és az iskolához is egészen közel, a Trefort utcában kitűnően felszerelt orvosi rendelő van.

Ez a kispesti iskolaorvosi vizsgálat már régen a begyemben van. Tavaly például szabadnapot kellett kérnem, hogy elsős kisfiamat elkísérjem. S persze, nem én voltam az egyetlen szülő, mert mit is csinált volna szegény tanító néni a villamoson azzal a sok kis ügyetlenkével . . . Sem akkor nem értettem, sem most nem értem, miért kell a pesti iskolásgyermekeket a város belsejéből — ahol minden kerületben modern rendelő van — villamoson kicipelni jó messzire, Kispestre? És ha a pesti gyerekeket Kispestre viszik, hova mennek a pestkörnyékiek? Ceglédre? És a ceglédiek? . . .

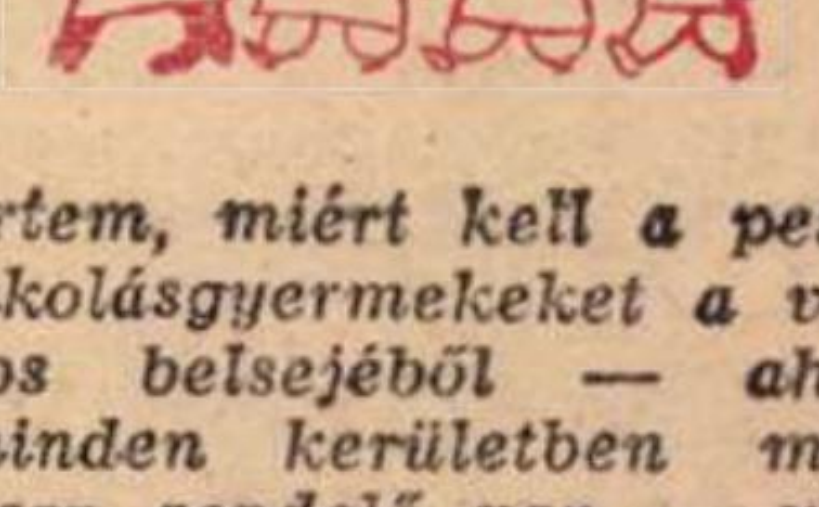

Rácz Erzsébet

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Nem szimpla ügy — közügy" című cikk kifogásolta, hogy a vállalatunk kezelésében lévő Szimpla eszpresszó elhanyagolt, rendetlen és piszkos. Ez igaz, de meg kell jegyeznünk, hogy a Szimpla eszpresszó helyisége és nagysága a jelenlegi forgalom lebonyolítására nem megfelelő. Korábban üzemünkhöz tartoztak azok a helyiség-részek is, amelyeket most a 8-as postahivatal használ. Amennyiben ez a helyiségkérdés megoldódik, úgy vállalatunk azonnal hozzáfog a Szimpla eszpresszó teljesen korszerű átalakításához.

VIII. ker. Vendéglátólp. V

Budapest „legtisztább utcája"

Bizonyára ez a véleménye az illetékeseknek is a XIX. kerületi Tanya utcáról, amelyben lakom. Hogy miért jutottam erre a gondolatra? Azért, mert ebbe az utcába nem küldenek szemeteskocsit. A Tanya utca így mindig tele van szemétkupaccal, amit a lakók az utcán tárolnak.

Segíteni akarunk a Köztisztasági Vállalatnak, ezért azt javaslom, hogy az utca végére tegyenek egy szemétládát, ahová az utca lakói kihordhatnák a szemetet.

Rákosi Lajosné
Bp., XIV., Tanya utca 9.

Olvasóink tudni szeretnék...

. . . hogy a Szerencsi Cukorgyár miért nem szállítja le a dámóci szerződéses répatermelőknek a száraz-szeletet? Talán úgy gondolja, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségek őrá nem vonatkoznak?

. . . hogy a szuhakállói Hrecska-telep lakói mikor kapják meg az egy év óta ígérgetett villanyt? Az Áramszolgáltató Vállalat rögtön bekapcsolná az áramot, ha a községi tanács „beütemezné". A tanács a telep lakóinak érdeklődésére azonban ezt a fölöttébb megnyugtató választ adta: „Elfelejtettük beütemezni!"

. . . hogy a karádi ktsz szabó-részlege miért nem kap három hónap óta munkát? A ktsz vezetőségnek és a megyei KISZÖV-nek ígéretek helyett inkább varrnivalóval kellene ellátnia a részleg dolgozóit!

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.